

Ở Lại Cùng Anh

Contents

Ở Lại Cùng Anh	1
1. Chương 1: Gặp Lại	1
2. Chương 2: Đổi Thay	6
3. Chương 3: Qua Đêm	9
4. Chương 4: Hồi Ức	11
5. Chương 5: Người Thứ Ba	16
6. Chương 6: Ghen	19
7. Chương 7: Khiêu Vũ	22
8. Chương 8: Từ Bỏ	25
9. Chương 9: Ngỡ Ngàng	28
10. Chương 10: Chuyện Cũ	31

Ở Lại Cùng Anh



Giới thiệu

Năm năm là khoảng thời gian anh đã dùng để cố quên cô nhưng vô ích. Anh không biết rằng trong s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-lai-cung-anh>

1. Chương 1: Gặp Lại

“Chờ tôi, chờ một chút!” Hạ Vi hốt hoảng chạy tới, bước kịp một bàn chân vào trong trước khi cánh cửa thang máy khép lại. Mọi người đã quen với phong cách này của cô, lại được cô kịp thời tặng cho nụ cười ngọt hơn kẹo nên cũng không ai phản nản gì nữa. Tuy hơi hậu đậu và đãng trí nhưng Hạ Vi là một cô gái dễ thương tháo vát nên cả công ty cũng không ai ghét bỏ cô. Hơn nữa, với sự ưu ái sếp lớn dành cho cô, họ có muốn cũng chẳng dám ý kiến gì thêm.

Vuốt lại vạt váy và xếp lại tập tài liệu trên tay, Hạ Vi mỉm cười tự khích lệ bản thân. Tuy đã đi làm ở đây

được hơn ba năm nhưng hôm qua cô vừa được thăng chức lên Phó phòng, ngày đầu tiên trở thành nhân viên cấp trên không thể dễ mất mặt. Tập đoàn LANA mà cô đang làm việc vốn nổi tiếng nghiêm ngặt trong việc tuyển chọn nhân viên, trước đây cô cũng phải khó khăn lắm mới qua được vòng sơ tuyển. Nhân viên ở đây, người ngắn thì hai năm, cũng có người phải thử việc tận ba năm mới chính thức được nhận vào làm. Việc cô được kí hợp đồng chỉ sau nửa năm và rồi thăng chức nhanh chóng đã khiến mọi người ai nấy đều ngạc nhiên, biến cô thành tâm điểm của sự chú ý. Tất nhiên cô biết, sau lưng cô người ta cũng bàn tán về một vài lần thấy cô bước xuống từ xe sắp lớn, một vài bận họ đi ăn tối với nhau. Cô không trách họ, bởi chính cô cũng không thể phủ nhận sự ưu ái mà Thiện Duy dành cho cô. Nhưng một đứa con gái đầy lòng tự tôn như cô càng không thể chấp nhận việc mọi người nhất loạt cho rằng cô vì dựa vào anh mới có thể đi lên. Bởi vậy, cô chỉ còn cách làm việc hết sức để chứng minh thực lực của mình.

Cửa phòng làm việc mở ra, đồng nghiệp đón cô bằng nụ cười thường nhật. Nhưng không hiểu sao hôm nay Hạ Vi bỗng có cảm giác nó không còn được nồng ấm và thân thiện như trước. Cho rằng cô quá để ý cũng được, cô thật sự thấy không thoải mái với những câu chào khách sáo xã giao như vậy. Hơn ba năm nay, dưới danh nghĩa nhân viên mới, ngày nào cô cũng giúp họ lấy café hay làm việc này việc kia. Vậy mà chỉ vì cô được thăng chức nhanh hơn họ một chút thời gian, ánh mắt họ dành cho cô giờ đây bỗng dưng xen lẫn cả dè phòng...

Vừa ngồi xuống ghế, điện thoại trên bàn làm việc của cô reo vang. Là Thiện Duy.

“Hạ Vi, em đến đây một lát!”

Cúp máy, cô khẽ thở dài. Sự âu yếm không giấu giếm mà Duy dành cho cô chắc hẳn là một trong những nguyên nhân dẫn đến thái độ khác lạ của mọi người. Cũng chẳng còn cách nào, cô đành ngoan ngoãn tới trước cửa phòng Giám đốc điều hành, gõ ba tiếng.

“Mời vào!”

“Dạ, anh gọi em?” Hạ Vi hơi cúi đầu chào Thiện Duy. Tuy từ trước tới nay cô luôn biết sự thân mật đặc biệt anh dành riêng cho cô, nhưng lúc nào cô cũng cố gắng giữ khoảng cách với anh.

Ngẩng đầu lên, lúc này cô mới nhận thấy trong phòng Giám đốc còn có một người nữa đang đứng quay lưng lại phía cô. Dáng người cao lớn vừa vặn trong bộ vest thanh lịch, lại được sắp xếp đón ở phòng riêng từ sáng sớm thế này, hẳn là một nhân vật không vừa. Cô vừa nghĩ đến đó thì Duy quay ra, niềm nở:

“Vi, em mau đến đây. Đây là đối tác mới của công ty, để anh giới thiệu với em.”

Hạ Vi nhẹ nhàng tiến đến gần người đàn ông vẫn chưa quay mặt lại. Bỗng dưng cô thấy tim mình đập trật đi một nhịp.

“Minh Khang, đây là nhân viên rất tiềm năng của chúng tôi, Hạ Vi. Vi, đây là anh Khang, trợ lý của Giám đốc bên Nhã Lâm. Hai người làm quen đi!”

Hạ Vi nhìn người đàn ông lạ mặt, mỉm cười lịch sự.

“Chào anh, em là Hạ Vi. Hân hạnh được gặp anh!”

Đáp lại nụ cười của cô là một cái bắt tay vừa vặn, không quá chặt mà cũng không rời hợt.

“Tôi là Minh Khang, cũng rất vui được biết em.”

Duy tiếp lời:

“Vi, sắp tới Nhã Lâm sẽ có một loạt sự kiện muốn kí hợp đồng nhờ chúng ta tổ chức. Vậy nên họ là đối tác quan trọng, em lưu tâm một chút nhé.”

“Em biết rồi.”

“Chiều nay khi Minh Khang quay lại, em dẫn anh ấy đi thăm quan chuỗi nhà hàng của chúng ta nhé. Anh ấy mới ở nước ngoài về nên đường sá cũng chưa thông thạo.”

Hạ Vi thở sâu, đang nghĩ xem có thể từ chối được không thì đã có người lên tiếng trước cô:

“Thật ra chuyện này cũng không cần thiết, lái xe của công ty đưa tôi đi là được rồi.”

“Không sao đâu ạ, đó là trách nhiệm của em.” Cô cười tươi, đặt một tập tài liệu xuống bàn Giám đốc. “Đây là bản kế hoạch em mới hoàn thành đêm qua, anh xem có gì cần bổ sung không nhé.”

Nói rồi cô bước ra cửa: “Em xin phép về phòng làm việc.”

Đóng cánh cửa phòng Thiện Duy, Hạ Vi vội vã đi như bay vào phía nhà vệ sinh. Mặc kệ lớp phấn và mascara được chải kĩ càng sáng nay, cô ra sức hắt nước lạnh vào mặt. Từ khi nhìn thấy bóng lưng cao lớn, nghe thấy cái tên ấy và chào hỏi anh, trái tim phản chủ của cô đã gào thét đòi chui ra khỏi lồng ngực. Cô biết tại sao nó lại đập trật đi. Cô biết tại sao lúc này nó lại đau như bị ai giày xé. Cô biết tại sao ánh mắt cô không thể rời đi ngay khi mới chỉ nhìn thấy anh từ phía sau. Chỉ là trước đây cô chưa từng nghĩ rằng, thì ra cô vẫn nhớ anh nhiều đến thế. Đến mức phải tỏ ra là người xa lạ với anh. Đến mức phải gom góp hết tất cả sự chai lì và mạnh mẽ sau năm năm xa cách mới có thể đường hoàng mà bước ra khỏi phòng. Đến mức, cô vừa hạnh phúc, vừa thấy đón đầu...

Lần sờ vào chiếc nhẫn vẫn luôn được đeo trên cổ, cô tháo nó ra. Cũng may cô có thói quen giấu nó đằng sau cổ áo nên ban nãy anh không thấy.

Hạ Vi nhanh chóng lấy lại nét mặt bình thản, khuôn mặt tái nhợt của cô cuối cùng cũng được che đi bởi lớp kem nền và phấn phủ. Giờ đây người cô nhìn thấy trong gương lại là một Hạ Vi của tuổi hai mươi lăm, lạnh lùng và xinh đẹp. Cô cay đắng tự cười châm chọc bản thân. Chỉ vì muốn làm cho anh phải hối hận, cô mới tự biến mình thành ra như thế. Vậy mà ban nãy khi nhìn thấy anh, bao hận thù của cô dường như thiếu chút nữa thôi là bị nhấn chìm.

Hai giờ chiều, Duy đã gọi cô tới phòng. Minh Khang ba mươi phút nữa sẽ tới. Dường như lúc sáng Duy đã nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Hạ Vi, giọng anh đầy lo lắng:

“Em ổn chứ? Hay là thế này vậy, để anh bảo người khác đưa cậu ấy đi.”

“Em không sao, có lẽ do sáng nay chưa kịp ăn gì nên trông hơi nhợt nhạt. Anh không cần lo lắng đâu.”

Hạ Vi cười, cố giữ cho thái độ của mình tự nhiên nhất có thể. Nhưng Thiện Duy vẫn chưa hoàn toàn yên tâm.

“Em đó, anh đã nói bao lần rồi. Dạ dày không tốt mà còn bỏ ăn sáng nhiều như vậy, muốn phải vào bệnh viện hả?”

Giọng anh lộ rõ vẻ xót xa trĩu mến khiến Hạ Vi bối rối. Cô lảng tránh ánh mắt quan tâm của Duy.

“Em vẫn ăn uống đầy đủ mà, tại sáng nay ngủ dậy muộn nên mới bỏ. Hơn nữa, hình như độ này em bắt đầu phát phì ra rồi.”

“Em thế này chứ có béo nữa thì trong mắt anh vẫn chẳng có gì khác biệt.”

Đúng lúc Hạ Vi đang không biết phải đối đáp thế nào, tiếng gõ cửa vang lên khiến cô thở phào nhẹ nhõm. Đây là lí do cô rất sợ mỗi khi bị Duy gọi tới phòng riêng. Cô hiểu rõ tình cảm của anh nhưng không thể nào đáp lại nó. Có điều anh lại là cấp trên của cô, cũng rất tốt với cô, nghĩ thế nào cũng không ra cách từ chối vẹn cả đôi đường.

Ba mươi giây sau, Minh Khang bước vào. Vẫn với vẻ mặt nghiêm túc trầm tư thường thấy. Cô cúi đầu, khẽ cười. Anh từ trước tới nay lúc nào cũng như vậy trong mắt mọi người, chỉ riêng với cô là khác. Thế nhưng bây giờ cô đã không còn là Hạ Vi nằm trong lòng anh của những ngày tháng ấy, thế nên vẻ lạnh lùng của anh càng làm cô không thể biết thực sự anh đang nghĩ thế nào.

“Xong việc của công ty rồi, tôi muốn tranh thủ thời gian nên tới sớm một chút. Không biết có làm phiền hai người...?”

Khi nói tới chữ “hai người”, anh cố tình đưa mắt về phía Hạ Vi. Nhưng cô lại chẳng hề nhìn anh, chỉ có tiếng cười của Duy:

“Ha ha, người nhà với nhau cả sao phải khách sáo thế? Ngồi uống nước một lát đã rồi đi.”

“Không cần đâu, tôi muốn đi luôn.”

Hạ Vi đứng dậy, nhướn miệng cười:

“Nếu vậy chúng ta đi thôi, không để mất thêm thời gian của anh trợ lý nữa!”

Quả nhiên anh đã mua được nó - Audi A6. Chiếc xe mơ ước mà anh đã nói với cô ngày ấy. Cô vẫn còn nhớ rất rõ nụ cười của anh vào một chiều mùa hạ. “Đợi anh mua xe rồi, em muốn đi tới đâu anh cũng đưa đi.” Hôm ấy, trời chớm hạ nắng dịu dịu, gió nhẹ miên man và trái tim cô cũng ngập tràn hạnh phúc. Hôm ấy, họ đã cùng mơ về một tương lai thật đẹp sau này.

Mãi suy nghĩ, Hạ Vi không biết Minh Khang đã mở sẵn cửa xe, nhúu mày chờ đợi cô từ lúc nào. Cô vội vã ngồi vào, không quên nói “cảm ơn”. Cô không còn mấy ngạc nhiên với phong cách này của anh. Anh lúc nào cũng thế, cũng dịu dàng và lịch thiệp.

Trước đây, Hạ Vi rất ghét điều này. Cô luôn cảm thấy đối với cô gái nào Minh Khang cũng quá tốt, quá dịu dàng. Rất dễ khiến họ có mơ tưởng xa xôi. Mà cô thì trẻ con, cô không muốn người mình yêu bị đặt vào tầm ngắm của quá nhiều cô gái khác. Mỗi lần cô giận dỗi vì chuyện đó, anh lại nhéo mũi cô, cười bao dung:

“Đồ ngốc, anh không tốt đến vậy đâu. Nếu không có em, chắc anh ế đến già!”

Để mình không tiếp tục bị chìm vào những hồi tưởng không có lối thoát ấy, Hạ Vi mở lời với Minh Khang:

“Anh muốn tới xem nhà hàng nào trước tiên?”

“Lẽ đương.”

Anh đáp gọn lỏn, không cảm xúc. Hạ Vi quay mặt ra ngoài, cố không để anh thấy vẻ hụt hẫng của mình. Anh lạnh lùng như thế, liệu kế hoạch của cô còn thực hiện được không?

Xe dừng trước cửa MintHall, lễ đường chuyên tổ chức đám cưới của công ty cô. Nơi này chuyên dành để phục vụ những cặp đôi muốn tổ chức hôn lễ theo phong cách phương Tây. Công việc chính của Hạ Vi là sắp xếp, giám sát công đoạn chuẩn bị bàn tiệc, lễ đường, âm thanh, ánh sáng, tất tần tật những thứ liên quan đến ngày trọng đại của những cặp uyên ương. Thực ra trước đây, mơ ước của cô là trở thành một nữ doanh nhân xuất sắc. Nhưng từ khi mất anh, cô đã đổi hướng đi sang con đường này. Cô muốn tự tay chuẩn bị món quà hạnh phúc tặng cho những đôi tình nhân mà cô gặp. Cô thường đứng từ phía xa, nhìn họ mỉm cười mãn nguyện và tự cảm thấy hài lòng. Cũng có người hỏi cô, ngày nào cũng làm công việc đó mà không đổ kị hay sao? Cô thường cười, đùa với họ rằng mình là người được nuôi sống bởi niềm vui của kẻ khác. Điều đó không hẳn là sai. Tuy nhiên, cũng chưa phải là tất cả.

Hạ Vi cũng đã từng mơ đến đám cưới của riêng mình, trong một căn phòng pha lê trong suốt và mọi người đều mặc đồ màu trắng. Cô sẽ nắm tay anh từ phút ấy cho đến hết cuộc đời. Thế nhưng trong giấc mơ của cô, chỉ có một người là chú rể. Vì thế khi người ấy đi rồi, nó lập tức trở nên xa xỉ. Cô chưa từng nói với mọi người, không phải cô không muốn làm đám cưới. Chỉ có điều nếu người đợi cô ở cuối đường không phải là anh ấy, hôn nhân với cô cũng chẳng tồn tại ý nghĩa gì. Cô cũng chưa từng nói với mọi người, lí do lớn nhất khiến cô gắng hết sức để được chọn vào đây là vì MintHall quá giống với lễ đường trong mơ của cô. Mà quan trọng hơn, cô đã từng miếu tả về nó với anh. Và bằng cách nào đó, cô cứ cố chấp hi vọng rằng sẽ có ngày anh tìm đến nó, và tìm ra cô...

“Có thể cho tôi một chút thông tin về nơi này được không?”

Hạ Vi giật mình bởi tiếng Minh Khang, rồi lại tự trách bản thân không thể không hồi tưởng chuyện xưa khi ở cạnh anh. Cô máy móc lấy trong túi ra một xấp tài liệu, đặt vào tay anh.

“Chúng ta vào trong, tôi sẽ dẫn anh đi thăm quan một vòng rồi giới thiệu luôn.”

Hai người song song bước vào bên trong sảnh lớn. Hôm nay không có tiệc cưới nào diễn ra, vì vậy lễ đường im ắng và bình yên hơn hẳn.

“Toàn bộ tường của MintHall đều được lát thủy tinh, kết hợp cùng với đèn chùm nhiều màu sắc sẽ tạo ra ánh sáng rất đẹp mắt. Không gian ở đây được trang trí theo phong cách lịch lãm, tinh tế của châu Âu. Hiện tại đây đang là một trong những địa điểm tổ chức tiệc cưới hấp dẫn nhất tại Hà Nội.”

Cô vừa đi phía sau anh vừa nói những điều mà cô đã thuộc lòng từ mấy năm nay. Minh Khang bỗng dừng bước, quay lại nhìn cô.

“Những điều này đều có trong tài liệu của công ty rồi.”

Hạ Vi chợt cảm thấy bối rối. Trước giờ cô đều nói những điều này với đối tác nhưng chưa có ai phản ứng như vậy. Cô chậm chạp hỏi:

“Vậy, anh muốn biết thêm điều gì?”

“Ý tưởng rải cánh hoa hướng dương lên thảm đỏ trong hôn lễ... là của em, đúng không?”

Tim Hạ Vi giật thót. Chẳng lẽ... anh cũng vẫn còn nhớ điều này ư?

“Tôi thấy màu vàng của hướng dương không được hợp với màu đỏ cho lắm, nên thay bằng một loại hoa khác có màu hồng thì sẽ thích hợp hơn.”

Anh lại lạnh lùng quay đi, bước tiếp vào trong. Đường như bị kích động, Hạ Vi đuổi theo, nói liền một hơi.

“Có thể nhiều người cho rằng lựa chọn hai màu sắc vốn không liên quan như vậy để đặt cạnh nhau là rất vô lý. Nhưng hôn nhân chưa bao giờ là chuyện dễ dàng, vì vậy không nên sắp xếp màu sắc một cách quá hài hòa. Tôi cho rằng hai người quyết định lấy nhau thường có tính cách rất khác nhau, đôi khi là trái ngược. Tuy nhiên, một khi họ đã muốn ràng buộc đầu bạc với nhau, họ phải chọn cách chấp nhận tất cả những tính xấu của nhau. Anh có thể xem ảnh, vàng và đỏ tuy nghe qua thì thấy không hợp nhưng chúng lại giúp nhau nổi bật hơn. Ngoài ra, hoa hướng dương cũng biểu tượng cho sự trung thành. Trong tình yêu, không phải ngọt ngào hay lãng mạn, chính trung thành mới là yếu tố quan trọng nhất. Chúng tôi đã áp dụng điều này hơn nửa năm rồi, vẫn chưa có khách hàng nào phản đối.”

Minh Khang đột ngột quay lại khiến Hạ Vi suýt chút nữa thì đâm sầm vào ngực anh.

“Tôi chỉ thấy có vấn đề một chút, giờ nghe em nói thì có vẻ hợp lý hơn rồi. Nhưng sao em phải căng thẳng như vậy? Ban nãy tôi chỉ nói đùa, nhưng xem ra ý tưởng này thực sự là của em?”

Cô bỗng không biết phải đối phó ra sao. Anh bảo rằng anh chỉ nói đùa? Như vậy thì chẳng phải cô đã quá ảo tưởng rồi ư?

“Tôi xin lỗi, tôi nhất thời không kiềm chế được cảm xúc của mình. Chúng ta đi tiếp.”

Cả buổi chiều hôm ấy, Hạ Vi không nói gì thêm ngoài những lời máy móc cô học được trong thời gian qua. Đúng hơn là từ sau lúc ấy, cô không còn nói gì nhiều. Tâm trí cô còn đang bận suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều chuyện mờ mịt. Kì lạ là thấy thái độ của cô như vậy, Minh Khang cũng không hỏi gì thêm. Anh lặng lẽ đi bên cạnh cô, nghe cô nói câu được câu chăng và chăm chú đọc tài liệu. Tận tối khi xe về đến trước công ty, Hạ Vi mới như chợt tỉnh ra.

“Hôm nay tôi hơi thất lễ, thật lòng xin lỗi anh. Mong rằng chúng ta sau này hợp tác vui vẻ.”

Cô đã lấy lại dáng vẻ chuyên nghiệp của mình. Khóe môi Minh Khang hơi giãn ra, như cười như không.

“Đã làm phiền em rồi, mong rằng sau này được em giúp đỡ.”

“Không có gì, đó là trách nhiệm của tôi.”

Không đợi anh vòng sang mở giúp cửa xe, cô tự mình ra ngoài rồi đi thẳng vào tòa nhà công ty.

Minh Khang day day hai bên thái dương. Từ lúc gặp cô đến giờ, cơn đau đầu chưa buông tha cho anh một phút nào. Từ khi nào mà Hạ Vi nhỏ bé vẫn hay cuộn tròn trong chăn đợi anh mua đồ ăn sáng đến lại trở thành một người phụ nữ trưởng thành tự lập như vậy? Vì sao ánh mắt cô nhìn anh lại đầy lòng hận thù đến thế? Lẽ ra, lẽ ra người được phép hận cô phải là anh kia chứ?

Phải rồi, ban nãy khi nói đến hai chữ “trung thành”, ánh mắt cô dường như có chút khác lạ. Cô như vậy là có ý gì, không lẽ cô cho rằng năm ấy anh đã phản bội cô? Rồi cả vẻ trầm tư trong suốt quãng thời gian còn lại, nó làm anh khó chịu kinh khủng nhưng cũng chẳng thể làm gì.

Minh Khang cười đau khổ. Hạ Vi đã thay đổi rất nhiều, duy chỉ có tài năng làm anh muốn phát điên lên là vẫn vậy, thậm chí còn có phần hơn trước. Nếu được, anh rất muốn chạy đến, nhảy bổ vào đầu cô xem rút cuộc cô đang nghĩ những gì. Xa nhau lâu như vậy, giờ gặp lại trong tình huống thế này, đều là tự anh sắp đặt. Thế nhưng, dường như trái tim anh vẫn chưa khi nào thoát khỏi tay cô...

2. Chương 2: Đổi Thay

Hạ Vi mệt mỏi, mệt tới nỗi chỉ muốn ngay lập tức về nhà ngủ một giấc thật sâu dù cô không chắc là mình có thể ngủ được hay không. Chỉ ít những lúc như thế này, cô cũng không muốn làm gì. Nhưng cô vẫn phải đến phòng giám đốc để báo cáo với Duy. Nghĩ đến đó, cô lại thâm thở dài. Giá mà anh đừng quá tốt với cô như vậy, có lẽ cô sẽ bớt gượng gạo hơn.

“Đúng rồi, tối nay anh đã đặt một phòng tiệc để chúc mừng em thăng chức, lát nữa hết giờ làm anh đến đón em nhé!”

Thiện Duy nói khi Hạ Vi đang chuẩn bị rời khỏi phòng anh. Hạ Vi hơi khựng lại. Cô muốn gào lên là cô rất mệt, cô cần được nghỉ ngơi nhưng rồi lại chỉ có thể phản kháng yếu ớt:

“Anh đâu cần phải bày vẽ như thế, cũng không phải là chuyện gì quá trọng đại mà.”

“Sao lại không, từ trước tới nay em là nữ nhân viên thăng tiến nhanh nhất trong công ty này. Anh lúc mới vào cũng phải mất bốn năm mới lên được phó phòng, còn em thì chỉ cần có ba năm. Em nghĩ đó có phải chuyện trọng đại không?”

“...”

“Tối nay có rất nhiều lãnh đạo cấp trên, cả mấy đối tác lớn của chúng ta nữa, em nhất định đừng để anh mất mặt đấy.”

“...”

“Lát nữa hết giờ làm em về nhà chuẩn bị đi, bảy giờ anh tới đón.”

“Vâng.”

Trước những lời lẽ của Duy, Hạ Vi không còn biết phải từ chối thế nào. Thật lòng cô rất cảm kích anh, cô biết anh chỉ muốn tốt ỉn. Có điều, ngày hôm nay cô đã quá mệt mỏi rồi...

Nhìn lại mình trong gương, Hạ Vi mỉm cười. Giờ cô đã biết sức mạnh của make up lớn thế nào. Nó có thể biến một cô gái bình thường trở nên nổi bật, có thể biến một cô nữ sinh cấp ba thành người phụ nữ quyền rũ trưởng thành, cũng có thể biến một Hạ Vi đang mệt mỏi và hoảng loạn trở thành một cô gái trẻ trung xinh đẹp và rạng rỡ. Cô chọn một chiếc váy màu đỏ ôm sát, cổ và eo có đính sequin – loại trang phục mà suốt những năm đại học cô chưa từng dám mặc vì không đủ tự tin. Giờ thì nó đã quá quen thuộc với cô, chất vải bó sát làm tôn lên ở cô những đường cong mà bất kì người đàn ông nào cũng muốn sở hữu. Cô cũng tự biết, mình đã thay đổi quá nhiều...

Cô vừa lên xe, Duy ngay lập tức chìa ra trước mặt cô một bó hoa rực rỡ.

“Chúc mừng em được lên chức, cô Phó phòng xinh đẹp!”

Sau một thoáng ngỡ ngàng, cô ngập ngừng nhận lấy.

“Cảm ơn anh, anh khách sáo quá.”

Duy cười thoải mái, vẻ như không để tâm đến lời nói của cô. Trên đường đi, anh nói với cô:

“Hôm nay em có vẻ mệt mỏi, nếu lát nữa bị cấp trên ép uống thì cứ để anh đỡ hộ cho.”

“Em không sao, làm thế thì khổ cho anh quá.”

“Em là cấp dưới của anh, bảo vệ cấp dưới cũng là nghĩa vụ của sếp mà.”

Anh cười vang, giọng hiền hòa mà ấm áp. Hạ Vi rất cảm kích trong lòng. Cô tự hỏi mình, tại sao ở bên một người tốt như anh đã lâu như vậy, cô vẫn không thể chấp nhận anh?

Trước khi bước vào trong nhà hàng, Hạ Vi bỗng cảm thấy căng thẳng. Trước đây, cơ hội để cô gặp lãnh đạo của công ty quả thực không nhiều, cô cũng chưa kịp nhớ ai vào với ai. Hôm nay lại gặp một lúc nhiều người như vậy, cô không biết liệu mình có làm gì sơ suất hay không.

Duy nắm nhẹ tay cô một cái, anh nói:

“Đừng lo, còn có anh ở đây nữa mà. Tối nay em rất đẹp, sẽ không ai làm khó em đâu.”

Khi cô và Thiện Duy vào bên trong thì mới chỉ có vài người tới. Anh dắt cô đi chào hỏi một lượt, toàn là những đối tác lớn của công ty và hầu hết là đàn ông. Hạ Vi cố gắng khai thác lợi thế của mình, gặp ai cũng nở nụ cười duyên rủ làm họ không nỡ rời đi. Một lát sau, cô nghe có tiếng nói quen thuộc phía sau lưng.

“Không biết tôi có vinh dự được Phó phòng chào hỏi không?”

Không cần ngoảnh lại cô cũng biết đó là Minh Khang. Hạ Vi không lấy gì làm ngạc nhiên, cô đã biết trước là anh sẽ tới bởi anh là đối tác lớn của công ty và dường như mối quan hệ giữa anh với Duy cũng không phải hạng thường. Thật ra cô không muốn thừa nhận rằng, vì biết trước anh sẽ tới nên cô mới cố tình trang điểm xinh đẹp thế này.

Cô quay người về phía anh, khẽ nghiêng đầu.

“Chào anh Trợ lý, thật vui khi được gặp lại anh.”

“Người vinh hạnh phải là tôi mới đúng, tối nay tâm điểm là em cơ mà.”

Anh đáp, lại trao cho cô cái bắt tay như ban sáng. Cơ thể hơi nóng lên, cô vội vã rút tay về.

“Được anh khen ngợi thật ngại quá, tôi không dám nhận.” Rồi cô đảo mắt nhìn quanh.

“Tôi phải đi xung quanh chào hỏi mọi người đã. Hẹn anh khi khác.”

Cô tiếp tục cùng Thiện Duy đi chào hỏi một lượt, bắt tay những người mà trước đây cô chưa từng gặp bao giờ. Ai cũng tỏ ra ghen tị với Duy khi có cô nhân viên xinh đẹp tài năng như vậy. Những lúc như thế, Hạ Vi lại càng cười duyên đáng hơn khiến Duy rất hài lòng.

Thỉnh thoảng, theo thói quen, cô đảo mắt nhìn quanh. Mỗi lần, cô đều thấy Minh Khang ngồi nguyên ở một góc trong phòng, ánh mắt không rời khỏi cô. Cô quay đi và khẽ cười trong lòng, bây giờ anh cũng biết thích phụ nữ đẹp rồi sao?

Cuối cùng khi khách mời đã tới đông đủ, mọi người tập trung bên bàn tiệc. Thiện Duy đứng dậy, mỉm cười ôn hòa.

“Thật lòng cảm ơn tất cả mọi người đã nể mặt tôi mà tới dự bữa tiệc này. Nhân đây, tôi xin giới thiệu với mọi người, cô gái vừa xinh đẹp vừa tài năng đang ngồi bên cạnh tôi là Phó phòng Dự án mới được bổ nhiệm. Tuổi trẻ sẽ không tránh được những lúc sai sót, mong mọi người giúp đỡ và bao dung với cô ấy. Vì Hạ Vi, vì công ty, chúng ta cùng nâng cốc nào!”

Anh nói rồi giơ cao ly rượu trong tay. Hạ Vi cũng làm theo anh, cười nhã nhặn. Mọi người đều hưởng ứng, không khí thực sự rất vui vẻ giúp cô bớt căng thẳng phần nào. Sau đó, đột nhiên Phó giám đốc cao hứng:

“Hạ Vi tuổi trẻ tài cao, tôi chúc cô một ly!”

Hạ Vi không dám khinh suất, nhanh lẹ đỡ lấy ly rượu và tu một hơi cạn sạch. Dường như hành động đó của cô khiến những người đàn ông trong phòng đều rất thích thú, họ ngay lập tức nhao nhao ào tới bắt cô phải uống. Đúng lúc cô đang không biết phải xử trí ra sao thì Thiện Duy đỡ lời:

“Cô ấy là phụ nữ, không uống được nhiều. Có thể để tôi thay cô ấy tiếp mọi người được không?”

“Như thế sao được, bữa tiệc này là để chúc mừng cô ấy, cô ấy mới là nhân vật chính chứ?”

“Đúng thế, nhân vật chính mà không uống thì còn gì là vui nữa?”

Thấy mọi người phản ứng như vậy, Hạ Vi không dám từ chối nữa. Cô uống hết ly này tới ly khác, tới nỗi dạ dày bắt đầu quặn lại mà vẫn chưa hết lượt khách mời. Dù là từ khi bước chân vào môi trường làm việc mới, khả năng uống bia rượu của cô đã khá hơn rất nhiều so với hồi Đại học nhưng vẫn không đủ để chống chọi với liều lượng lớn thế này.

Thiện Duy ở bên ngoài ra sức ngăn cản mọi người nhưng không được. Tới khi Hạ Vi cảm thấy đầu óc đã quay cuồng, cô nghe thấy một giọng nói trầm ấm vang lên:

“Mọi người xem, ép một cô gái yếu đuối thế này uống quá say quá là không tốt. Thế này đi, tôi uống với mọi người!”

Ai nấy đều ngạc nhiên. Từ khi về nước tới giờ, tham gia không ít buổi hội họp nhưng Minh Khang chưa từng uống với họ một ly. Dù cậu ta còn trẻ nhưng đã leo lên được vị trí Trợ lý tổng giám đốc mà bao người mơ tới, lại có vẻ rất được trọng dụng nên cũng không ai dám ép. Bởi vậy, việc cậu bỗng dưng thay đổi thái độ của mình là điều mọi người không lường trước được. Cùng lúc ấy, Thiện Duy cũng không để mắt tới mọi người đang xao động:

“Minh Khang đã ra mặt rồi, mọi người đừng làm khó Hạ Vi nữa. Tôi cũng uống cùng mọi người, coi như nể mặt hai chúng tôi được không?”

Mọi người lại càng sững sốt hơn, nhưng rồi sau đó cũng vui vẻ mà nhận lời đồng ý. Chẳng mấy khi hai người đàn ông vốn nghiêm túc lại trở nên phóng khoáng như vậy, cũng không nên để lỡ dịp vui.

Tửu lượng của Duy vốn rất tốt, Hạ Vi không mấy lo lắng cho anh. Nhưng cô còn nhớ rất rõ, trước đây chỉ cần uống hết một cốc bia thôi là Minh Khang đã có thể say. Anh vốn không mấy khi uống, giờ bị chuốc cho nhiều thế này không biết có chịu nổi không. Nghĩ vậy nên dù dạ dày đã thắt lại và mí mắt cũng chỉ chực rơi xuống, cô vẫn cố gắng ngồi quan sát. Nhưng hoàn toàn trái ngược với dự đoán của cô, cuối cùng người say bí tỉ không phải Minh Khang, mà là Thiện Duy.

Tiệc tàn, các vị cấp cao hưng phấn kêu gọi mọi người đi tiếp tăng hai. Các nhân viên khác chẳng có mấy khi được lãnh đạo sủng ái như vậy, cũng không ai muốn khước từ. Chỉ có ba người, nhân lúc trong phòng đang hỗn loạn liền lên ra ngoài. Giám đốc điều hành say lão đảo, chân nam đá chân xiêu được đỡ ra rồi nhét vào taxi, trước khi xe lăn bánh anh còn thò đầu ra cửa hét to:

“Khang, nhớ chăm sóc nhân viên của tôi cho tốt. Nếu không tôi sẽ đập nát cậu đấy!”

Trời đã về đêm, gió lạnh thổi tới khiến Hạ Vi bỗng rùng mình. Lúc này cô mới nhớ ra là mình để quên áo khoác trong phòng tiệc, định quay vào lấy. Bỗng có ai đó nắm lấy cổ tay cô:

“Còn muốn vào đó để họ chuốc say nữa sao?”

“Tôi quên áo khoác.” Cô đáp, gỡ tay anh.

“Bây giờ em mà vào đó thì sẽ không ra được nữa đâu.” Anh điềm đạm.

Bản tính ngang bướng trong Hạ Vi trỗi dậy, cô lại gạt tay anh.

“Đó là chuyện của tôi, không phiền anh trợ lý phải lo.”

Minh Khang mím môi. Quả nhiên, cô không phải là đã thay đổi hoàn toàn.

“Em không thấy Duy trân trọng em như báu vật sao? Tôi không thể đắc tội với anh ta.”

Hạ Vi sững người. Những muốn làm mình làm mẩy với anh, nào ngờ chỉ một câu nói đã đưa cô về với thực tại. Có phải cô uống say rồi không, mà lại nghĩ rằng anh lo lắng ỉn? Người ta chỉ là muốn giữ mối quan hệ tốt đẹp với cấp trên của cô mà thôi. Nghĩ thế, cô không phản kháng nữa. Hợp tác với anh, không phải là sẽ có lợi cho cả đôi bên ư?

“Được, vậy phiền anh vào lấy giúp tôi.” Cô mỉm cười mơ hồ.

Minh Khang cởi chiếc áo vest trên người anh, khoác cho Hạ Vi.

“Trời đêm rất lạnh, cẩn thận kéo bị ốm. Tôi vào lấy áo, em đợi ở đây rồi tôi sẽ đưa em về.”

Hạ Vi im lặng không nói gì. Quả thực, cô cũng chẳng còn sức đâu mà giãy giụa. Hơn nữa anh cũng đã nói rồi, anh chăm sóc cô chỉ vì Thiện Duy. Cô có gì mà phải cảm động chứ?

Ngồi trong xe, hơi nóng từ điều hòa khiến người Hạ Vi ấm dần lên. Cô cởi áo của Minh Khang, tựa đầu vào thành ghế suy nghĩ mông lung. Tầm lượng của anh trở nên tốt như vậy từ khi nào? Người đã thay đổi, hình như không chỉ có mình cô...

3. Chương 3: Qua Đêm

Do đang mệt mỏi cộng thêm việc bị ép uống quá nhiều, Hạ Vi nhanh chóng ngủ thiếp đi. Sau đó, cô không còn biết chuyện gì đã xảy ra. Cho đến gần sáng, cổ họng khát khô mới khiến cô tỉnh giấc. Vẫn còn choáng váng, cô ghé mắt nhìn quanh thì đã thấy mình đang nằm trên giường trong căn hộ quen thuộc. Hạ Vi nhắm mắt suy nghĩ, mãi mà không thể nhớ ra mình đã vào nhà bằng cách nào. Còn đang lơ mơ thì cô lại bị một phen giật mình, thiếu chút nữa là hét lên. Trong phòng không chỉ có mình cô, mà còn có một ai đó đang ngồi cạnh bên giường. Khi cô kịp định thần lại thì thấy một gương mặt thân quen ngược lên:

“Em tỉnh rồi sao?”

Cô thở phào. Thì ra là anh, vậy mà làm cô hết hồn. Cô dần nhớ ra mọi chuyện, hình như hôm qua cô mệt quá ngủ quên trên xe, Minh Khang đã chở cô về và bế cô vào đến tận nhà. Nghĩ đến đây Hạ Vi bỗng đỏ mặt, nhanh chóng lén nhìn xuống người mình. Cô quên bằng mất việc tại sao anh lại biết nhà mình. Cho tới khi thấy bộ đầm dạ hội vẫn ở trên người, cô mới yên tâm quay ra đáp lời anh.

“Tại sao anh không về nhà mà lại ngủ ở đây?”

“Em mệt như thế, tôi không yên tâm để em ở một mình.”

Để che giấu sự cảm động bỗng dưng xuất hiện, ngay lập tức cô quay mặt đi phía khác.

“Anh không cần chu đáo như thế, giám đốc sẽ không điều tra anh đã làm gì sau khi đưa tôi về đến nhà đâu.”

Minh Khang toan đứng dậy. “Nếu em không sao rồi, vậy tôi về đây. Em ngủ thêm đi, sáng mai còn phải tiếp tục đi làm.”

Anh vừa đứng lên bỗng loạng choạng rồi ngã phịch xuống giường. Hạ Vi hốt hoảng lao tới.

“Anh sao vậy?”

Trông thấy sắc mặt nhợt nhạt của Minh Khang, trái tim Hạ Vi trở nên run rẩy. Cô sờ trán anh, còn hơi nóng sốt. Hạ Vi luống cuống không biết xử trí ra sao.

“Lấy cho tôi lọ thuốc trong túi áo.” Giọng Minh Khang khàn khàn.

Hạ Vi làm theo lời anh, lấy hai viên thuốc và mang một cốc nước tới. Sau khi uống thuốc, hai hàng lông mày của Minh Khang dần dần ra nhưng sắc mặt anh vẫn rất tệ. Hạ Vi không đành lòng để anh đi, liền nói:

“Anh ở lại đây nghỉ ngơi đi, sáng mai hãy về.”

“Như vậy được sao?” Ánh mắt anh nhìn cô nghi hoặc.

Hạ Vi ôm chần gối trong tay:

“Anh cứ ngủ ở đây, tôi ra sofa ngủ. Tôi dễ ngủ lắm, anh cứ yên tâm.”

Anh kéo cô lại.

“Để tôi ra nằm sofa được rồi.”

“Anh đang bệnh, vẫn còn muốn tranh cãi với tôi sao?”

“Vậy thì cùng nằm ở đây đi, được không?” Anh nói yếu ớt.

Người Hạ Vi bỗng cứng đờ, không biết nên xử trí thế nào.

“Em đừng lo, chỉ là nằm cùng trên giường thôi. Tôi đang rất mệt, sẽ không thể chạm vào em đâu.”

Thấy cô vẫn im lặng, anh lại đứng dậy lần nữa.

“Nếu em vẫn thấy bất tiện, vậy để tôi về. Tôi không muốn em phải ngủ ngoài sofa.”

Hạ Vi đẩy anh xuống:

“Thôi được, chúng ta cùng ngủ ở đây. Anh ngủ trước đi, tôi ra ngoài thay quần áo.”

Cô đỡ anh nằm ngay ngắn trên giường, đắp chăn cho anh rồi mới ra ngoài.

Tắm xong Hạ Vi bỗng thấy tỉnh táo, không còn buồn ngủ nữa. Cô vào phòng, Minh Khang đã ngủ say. Trước đây, hai người chưa từng “qua đêm” cùng nhau nên cảm giác quả thực vô cùng khác lạ. Có điều, hoàn cảnh cũng đã không còn giông gió trước nữa rồi...

Cô lên giường, nằm cạnh ngắm nhìn khuôn mặt anh. Trước đây mỗi khi anh ngủ cô cũng thường ngồi lặng im ngắm nhìn anh như vậy, cảm thấy anh thực sự rất đẹp trai. Nét mặt vừa nam tính vừa lạnh lùng ấy khi ngủ lại có thêm vẻ hiền hòa, khiến trong mắt cô anh vô cùng hoàn mỹ. Bây giờ được ở gần anh thế này, là điều năm năm qua cô không hề ngờ tới. Trái tim kiên cường của cô cũng vì sự bất ngờ này mà thành ra mềm nhũn, bao nhiêu hận thù bỗng chốc tiêu tan.

Hạ Vi quay mặt đi, tránh để mình không rơi nước mắt. Kí ức của một ngày mùa đông năm năm về trước ùa về, choán lấy tâm trí cô. Cô yêu anh như vậy, nhưng cuối cùng anh vẫn phản bội cô. Tại sao giờ đây cô còn thương xót cho anh?

Hình như Minh Khang ngủ mơ. Tay anh cọ cọ vào lưng Hạ Vi, khi cô quay lại thì thấy hai mắt anh vẫn đang nhắm nghiền, hàng lông mày hơi nhíu lại. Môi anh mấp máy câu gì đó. Hạ Vi cúi sát mặt vào anh để nghe rõ hơn.

“Em ghét tôi sao? Không còn nhớ tôi sao?”

Cô quay lưng, vùi mình vào chăn khóc không thành tiếng. Phải, em ghét anh, thậm chí rất rất hận anh. Em hận anh đã không giữ trọn lời hứa với em, hận anh để em nhìn thấy anh cùng cô gái khác. Hận anh suốt năm năm qua không một lần tìm đến em, hận anh tỏ ra như không quen biết khi gặp lại em. Hận anh, làm ra bao nhiêu chuyện như thế, vẫn khiến em chưa thể một phút ngừng yêu anh...

Hạ Vi không biết mình đã ngủ thiếp đi lúc nào nhưng sáng hôm sau cô mở mắt thì vẫn thấy Minh Khang nằm bên cạnh. Một cảm giác bình yên khó tả trào lên trong lòng cô. Nếu như, nếu như... thời gian quay trở lại, thì được thấy anh mỗi sáng có lẽ vẫn luôn là mơ ước lớn nhất đời cô. Hạ Vi thở dài, lắc lắc đầu thật mạnh. Mọi chuyện giờ đây đã thay đổi, từng ấy năm cô luôn giữ vững khát khao trả thù kiên định của mình. Vậy mà mới chỉ gặp lại anh, cô lại thêm lần nữa bước một chân xuống vực?

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Hạ Vi mở điện thoại. Con số 7: 00 trên màn hình làm cô hoảng hốt. Tám giờ là cô bắt đầu vào làm, đi xe bus đến công ty ít nhất cũng mất hai mươi lăm phút. Lần này cô muộn chắc rồi! Không kịp suy nghĩ, cô lay mạnh người Minh Khang:

“Dậy mau, anh dậy mau đi. Tôi sắp muộn làm rồi!”

Minh Khang vừa mở mắt, vẫn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị cô lôi mạnh rồi đẩy vào nhà tắm.

“Anh mau đánh răng rửa mặt đi, tôi cho anh đứng năm phút. Tôi không còn thời gian nữa đâu!”

Hạ Vi nói rồi cuống cuống trở lại phòng thay quần áo, nhanh tay thoa thêm chút son môi. Thật ra cô vốn đã xinh xắn, trang điểm nhẹ thế này nhìn lại càng trẻ trung hơn. Đúng năm phút sau, Minh Khang từ nhà tắm bước ra đã thấy Hạ Vi xách túi ở cửa đợi sẵn.

Trong thang máy, cả hai người đều không nói gì. Thang máy vừa xuống đến tầng một, Hạ Vi đã lao nhanh ra ngoài, hấp tấp đến nỗi thiếu chút nữa thì vấp ngã. Không chào Minh Khang lấy một tiếng, cô chạy thẳng ra bến xe bus. Nhìn đồng hồ thì đã 7:45 làm cô căng sốt ruột hơn, vậy mà năm phút trôi qua vẫn chưa thấy cái xe nào tới. Hạ Vi thở dài, dậm chân. Có lẽ cô vừa bỏ lỡ một chuyến, nhanh nhất cũng phải mười phút nữa mới có chuyến tiếp theo.

Đúng lúc ấy, một chiếc xe Audi đen bóng dừng lại trước mặt cô. Kính xe hạ xuống, Minh Khang nhìn cô điềm đậm:

“Lên xe đi.”

Hạ Vi quay mặt ra chỗ khác, vờ như không biết anh. Hết cách, Minh Khang mở cửa bước xuống, tiến tới kéo tay cô nhét vào trong xe. Trước ánh mắt tò mò của rất nhiều người, lại đang đứng ngay trước bến xe bus, Hạ Vi không còn cách nào để phản kháng. Hơn nữa, rõ ràng là để anh đưa đi, cô sẽ không bị muộn làm...

Xe dừng trước cổng LANA đúng tám giờ kém năm phút. Hạ Vi thở phào, quay sang mở miệng:

“Cảm ơn anh.”

“Không có gì. Là tại tôi hôm qua đã làm phiền em, để em không ngon giấc nên sáng nay mới dậy muộn.”

Hạ Vi liếc nhìn gương mặt anh, thấy nó bỗng u ám khác thường. Cô buột miệng hỏi:

“Đầu anh...còn đau lắm sao?”

Anh vẫn không quay sang nhìn cô.

“Tôi không sao. Em vào đi, phó phòng đến muộn sẽ bị nhân viên dị nghị.”

Hạ Vi không nói gì nữa, bước nhanh ra khỏi xe. Chỉ có điều, rõ ràng thái độ của anh rất khác lạ. Suốt đoạn đường đi, môi anh mím chặt giống như đang phải kìm chế điều gì. Ánh mắt mông lung, trán thì nheo lại. Rút cuộc là vì sao?

4. Chương 4: Hồi Ưc

Lên đến tầng mười, Hạ Vi gặp Thiện Duy từ phòng Giám đốc đi ra. Nét mặt anh vẫn còn vẻ mệt mỏi, chắc tại dư âm của tối qua. Trong lòng cô hơi áy náy, anh ấy cũng chỉ vì muốn bảo vệ cô. Cô tiến về phía Thiện Duy, nở nụ cười:

“Giám đốc, chào buổi sáng!”

Nhìn thấy cô, ngay lập tức Thiện Duy đã không còn tỏ ra mệt mỏi chút nào. Anh cười rạng rỡ:

“Em đây rồi, may quá. Sát giờ làm mà vẫn chưa thấy em tới, anh còn đang định gọi điện hỏi xem em có sao không.”

“À... Hôm qua ngủ trễ nên sáng nay em dậy hơi muộn. Em xin lỗi.”

Duy khoát tay, nét cười trên mặt vẫn không thay đổi:

“Vẫn chưa muộn mà, là anh cứ lo đấy thôi. Em vào phòng làm việc đi.”

“Anh... Anh hôm qua mệt lắm à? Nhìn anh không được khỏe.”

Anh nhìn cô, ánh mắt ấm áp tràn ngập niềm vui:

“Anh không sao, hôm qua uống hơi nhiều nên mệt chút thôi.”

“Sau này anh chú ý giữ gìn sức khỏe đi, đừng để mọi người phải lo lắng.”

“Em đang lo cho anh ư?”

“À... Thì cũng giống như mọi nhân viên khác, em đương nhiên lo lắng cho sếp của mình rồi!” Hạ Vi cười gượng gạo.

Vẻ mặt Duy lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng anh vẫn cười với cô:

“Chỉ cần em còn lo lắng, sức khỏe của anh nhất định sẽ rất tốt.”

Về phòng làm việc nhưng Hạ Vi không thể tập trung. Ánh mắt Minh Khang ban sáng như xoáy vào tâm trí cô. Tại sao anh nhìn cô như vậy chứ? Không lẽ cô đã làm gì sai?!

Ngày hôm ấy, dù Hạ Vi có mong ngóng thế nào thì Minh Khang cũng không tới công ty cô dù đã có hẹn trước. Không biết tại sao, cô lại cho rằng lí do anh không tới là vì tránh mặt cô. Hạ Vi nghĩ thầm rồi lại tự cười nhạo mình, cô là cái gì mà anh phải tránh?

Đầu giờ chiều, nắng tháng Sáu làm cả văn phòng cùng uể oải rệu rã. Hạ Vi theo thói quen đi pha café ỉnh, tiện thể ột vài đồng nghiệp. Đang mắt nhắm mắt mở, cô suýt chút nữa đâm sầm vào một “bức tường đỏ”. Gọi là bức tường đỏ bởi khi ngẩng lên, Hạ Vi nhìn thấy trước mắt mình là một cơ man màu đỏ: váy đỏ, tóc đỏ, túi xách đỏ, giày đỏ, đồng hồ cũng... màu đỏ. Hơn nữa, điều quan trọng là đôi giày cao gót khiến cô ta cao hơn Hạ Vi một khoảng đáng kể, khiến cô cứ phải ngẩng lên nhìn. Hạ Vi vừa dự tính xem nên nói xin lỗi thế nào, vừa tranh thủ thăm định đồng màu đỏ trước mặt mình. Xem ra nước da rất trắng, dáng cũng rất được, quả là không tồi. Còn chưa kịp mở miệng, cô gái kia đã lên tiếng trước:

“Xin hỏi phòng Giám đốc ở tầng này đúng không?”

“Bức tường đỏ” tháo cặp kính râm che mắt gần nửa khuôn mặt ra và ngay lập tức Hạ Vi đứng sững. Trước mặt cô là một người, nếu chỉ dùng từ xinh đẹp để miêu tả thôi thì không đủ. Mắt to tròn, mũi cao, gương mặt trái xoan thon gọn và cái cằm xinh đẹp, đứng trước mặt cô lúc này thực-sự-là-một-mỹ-nhân!

Không biết có phải do quá kích động hay không mà cô dừng hình vài giây rồi mới trả lời:

“À vâng, chị cứ đi thẳng đến phòng ở cuối hành lang là tới.”

“Cảm ơn.” Mỹ nhân mỉm cười.

Trời đất, tới cả dáng đi mà cũng quyến rũ thế kia! Từ trước tới nay, Hạ Vi vẫn chưa từng bị ai đánh giá thấp ngoại hình. Cô tuy không quá cao, chân không quá dài nhưng dáng người cũng được xem là cân đối. Hơn nữa mấy năm gần đây, do cô chăm chỉ đến phòng tập mỗi ngày nên số đo ba vòng cũng được cải thiện đáng kể so với hồi sinh viên. Cô thường được mọi người khen là xinh đẹp và cũng tự hài lòng về điều đó. Thế nhưng mỹ nhân vừa gặp đã khiến cô hoàn toàn mất tự tin vào bản thân mình. Hạ Vi thở dài xoa xoa mặt. So với thân hình hoàn hảo kia, gương mặt tròn trịa của cô thật chẳng ăn nhập chút nào...

Đang trầm tư thương tiếc cho nhan sắc của mình thì cô nghe có đồng nghiệp gọi. Vội vàng mang café về phòng, Hạ Vi ngạc nhiên đến há hốc mồm. Trên bàn làm việc của cô bày la liệt các lẵng hoa lớn nhỏ, đủ màu sắc và kích cỡ. Cô nuốt nước bọt, hỏi Minh Anh – cô đồng nghiệp ngồi ngay bên cạnh:

“Chuyện này... là sao?”

Minh Anh cười khúc khích:

“Còn phải hỏi nữa sao, hẳn là giám đốc gửi hoa cho cậu đấy!”

Hạ Vi lắc đầu kinh ngạc:

“Cậu đừng nói những điều khó tin như vậy chứ, giám đốc của chúng ta đâu phải là người có thể nghĩ ra những việc thế này?”

Minh Anh lúng liếng đôi mắt tròn:

“Nếu vậy... cũng có thể là một fan hâm mộ nào đó gửi cho cậu? Ôi, nói chung dù là ai thì rõ ràng là cũng phải rất giàu mới có thể vì cậu mà tiêu nhiều tiền như vậy. Cậu làm đám con gái bọn tớ sắp ghen tị phát điên rồi đấy!”

Hạ Vi tiến lại phía bàn làm việc, ra sức tìm trong đồng hoa chút manh mối của người gửi. Cuối cùng cô tìm thấy một tấm thiệp nhỏ trong lẵng hoa sứ đỏ. Hộp mở ra xem, nhưng những gì viết trong thiệp càng làm cô cảm thấy mông lung.

“Hẹn gặp lại em.”

Đang thần thờ, Minh Anh lại vỗ vỗ vào vai cô:

“Yên tâm, chắc anh ấy sẽ sớm lộ diện thôi. Còn bây giờ tập trung vào công việc đi, sắp cho gọi cậu từ năm phút trước rồi đấy!”

Hạ Vi giật mình, tạm gác chuyện hoa hoét sang một bên, vội vàng đi đến phòng Giám đốc. Bước vào trong, cô không mấy ngạc nhiên khi mỹ nhân “bức tường đỏ” vẫn đang ngồi đó. Có điều cô chỉ thắc mắc không biết hai người họ gặp nhau lại tìm mình đến làm gì.

“À, cô ấy tới đây rồi.” Thiện Duy thấy Hạ Vi thì lập tức cười, quay sang nói với mỹ nhân. “Để tôi giới thiệu hai người với nhau.”

Mỹ nhân nghiêng đầu quan sát Hạ Vi:

“Thì ra cô gái mà anh nhắc là chị ấy sao?”

“Hai người quen nhau ư?” Đến lượt Duy kinh ngạc.

Mỹ nhân che miệng khẽ cười:

“À không, chỉ là ban nãy vừa gặp nhau ở bên ngoài.”

Hạ Vi bước tới, chìa tay ra:

“Vừa rồi hơi đường đột nên không kịp chào hỏi. Chào cô, tôi là Hạ Vi.”

Mỹ nhân nắm lấy tay Hạ Vi duyên dáng:

“Chào chị, tôi là Mỹ Uyên tới từ Nhã Lâm.”

“Là người của Nhã Lâm, chắc hôm nay cô tới đây thay cho Minh Khang?”

Cô gái tiếp tục cười.

“Phải rồi, sáng nay anh ấy vừa có việc gấp phải bay vào Đà Lạt nên cử tôi tới phụ trách thay công việc trong mấy ngày tới. Mong được chị giúp đỡ.”

“Đừng khách sáo, tôi mới là người phải nhờ cô giúp đỡ.”

Hạ Vi rất có cảm tình với cô gái này. Tuy phải thừa nhận là cô cũng có đồ kị và tự ti khi đứng trước những người như vậy nhưng cô vẫn thấy rất hứng thú. Mỹ nhân này, tuy xinh đẹp kiêu diễm nhưng lại không quá xa cách. Cư xử ôn hòa đúng mực, thực lòng làm người ta dễ chịu. Cô thầm than trong lòng, nếu trên đời có gái nào cũng giống như thế này thì có lẽ cả đời cô cũng chẳng thể lấy chồng.

Hạ Vi quay lại bàn làm việc của mình, lấy thêm tài liệu để đi khảo sát cùng Mỹ Uyên. Mỹ nhân tên là Mỹ Uyên, đúng là một sự trùng hợp đáng yêu. Quay lại đó, vô số lãng hoa mà cô tạm thời quên đi giờ lại khiến cô cảm thấy đau đầu. Rút cuộc là người nào rảnh rỗi như vậy chứ? Ban nãy khi vào phòng Giám đốc, cô đã để ý thái độ của Duy. Tuy nhiên anh vẫn cười nói như thường, không có dấu hiệu gì cho thấy anh là người gửi hoa. Ngoài Thiện Duy ra, Hạ Vi cũng không có nhiều mối quan hệ thân thiết bên ngoài. Ai lại tặng cho cô nhiều hoa như vậy chẳng nhân dịp gì?

Gần đến cửa phòng, cô gặp Mai Ly. Vừa nhìn thấy Hạ Vi, Mai Ly đã cười khúc khích đầy ẩn ý:

“Này, chị giỏi thật đấy. Ở tít tận Hà Nội mà cũng có anh thợ trồng hoa ở Đà Lạt gửi quà cho.”

Hạ Vi mơ hồ:

“Quà nào? Đà Lạt nào cơ?”

“Ôi trời, sao cứ dính đến những chuyện này là trí thông minh của chị bay đi đâu hết vậy?” Mai Ly thở dài: “Chẳng phải hoa chị nhận được hôm nay đều ở Đà Lạt mới có sao? Hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên Festival hoa khai mạc, chẳng lẽ điều này chị cũng không biết?”

“À... ừm, chị không hay cập nhật tin tức cho lắm.”

Hạ Vi ậm ừ rồi lấy cớ đang bận chuẩn bị. Đầu óc cô, từ lúc nghe thấy hai chữ “Đà Lạt” đã không còn tỉnh táo nữa rồi. Không chỉ bởi vì, nét chữ trên thiệp quá đối quen thuộc. Không chỉ bởi vì, sáng nay anh ấy đã đi Đà Lạt. Không chỉ bởi vì, anh còn gửi kèm loại hoa lưu ly xanh mà cô thích nhất. Mà bởi vì, hôm nay là ngày ấy. Hai mươi hai tháng Sáu.

Mắt Hạ Vi mờ đi, rồi sau đó những gì cô thấy là một chiều hè tám năm về trước. Chàng trai Minh Khang hai mươi mốt tuổi, khuôn mặt khôi ngô đang đỏ bừng, đứng trước mặt cô mà mồ hôi rịn ra ướt hết bàn tay. Lắp bắp mãi, cuối cùng anh mới thốt ra câu:

“Anh...rất thích em. Có thể...có thể...ở bên anh...được không?”

Lúc ấy, vẻ mặt Minh Khang đáng thương tới mức Hạ Vi chỉ muốn phì cười. Cô biết anh thích mình, cũng biết anh nhút nhát. Bởi vậy cô nghĩ, có lẽ tình cảm này sẽ bị anh chôn giấu rất lâu. Chỉ trách cô vừa xinh xắn vừa đáng yêu, có quá nhiều người nhòm ngó. Minh Khang vốn nhẩn nại từ tốn cũng bị ánh mắt nhìn cô đầy thèm thuồng của lũ sói háo sắc đó làm cho không chịu nổi, đành nhắm mắt nhắm mũi chạy đến tử huyệt. Kết quả là Hạ Vi sau một hồi suy nghĩ cũng mỉm cười đồng ý, khiến trái tim lơ lửng trên không trung của anh được kéo về mặt đất an toàn. Thật ra anh không biết, cô đã chờ câu nói này từ lâu. Ngày hôm đó, là ngày hai mươi hai tháng Sáu...

Một năm sau đó, đúng sát ngày kỉ niệm thì hai người cãi nhau rất lớn. Hạ Vi kiên quyết chặn số điện thoại của Minh Khang, không cho anh bất kì một cơ hội nào tiếp cận cô. Những tin nhắn Minh Khang gửi tới, cô đều xóa ngay không thèm đọc. Anh lo lắng phát điên, nhưng cũng không dám chạy đến nhà làm phiền bố mẹ cô. Thành ra, Minh Khang bị Hạ Vi làm cho lâm vào tình trạng dở khóc dở cười.

Cho đáng đời anh! Lại dám nhẩn tin ngọt nhạt với cô gái khác để cô phát hiện. Không cần biết lí do tại sao, chỉ nghĩ đến việc ấy thôi là máu trong người Hạ Vi lập tức sôi lên, không muốn nhìn mặt anh thêm một phút nào nữa. Tốt nhất là để anh tức chết đi, cô cũng đang bị anh chọc cho tức gần chết rồi đây!

Tối hôm ấy, Hạ Vi bưng bình rót cuộc đã tự làm ỉn mất mặt. Sau mười tin nhắn, năm mươi cuộc gọi nhỡ, anh im lặng. Một sự im lặng đến đáng sợ, kéo dài từ chiều cho tới tận đêm. Bình thường giận nhau, nếu không gọi được cho cô anh chắc chắn sẽ phát điên, sẽ lao đi tìm bạn cô nhờ giúp đỡ. Nhưng hôm nay, chỉ vì cô không trả lời tin nhắn, không nghe điện thoại, anh liền bỏ mặc cô? Hạ Vi thực sự rất buồn, rất ảm ức. Minh Khang, anh được lắm! Có phải đã ở bên nhau một năm rồi, nên anh cho rằng không cần phải yêu em nhiều như lúc đầu, cũng nghĩ rằng em sẽ luôn ở đây đợi anh? Lửa giận trong lòng Hạ Vi vốn đã sắp nguội nay lại bùng cháy, cô quyết tâm mặc kệ mai là ngày kỉ niệm một năm, ôm chầm đi ngủ.

Hôm sau ngủ một mạch đến tận mười giờ sáng mèo lười Hạ Vi mới khoan khoái tỉnh dậy. Ngó chiếc điện thoại nằm chổng chơ bên cạnh, cô lại thấy buồn phiền. Không mấy hi vọng gì, chỉ mở ra xem giờ, ai ngờ có một tin nhắn từ Minh Khang. Cô quên hết giận dỗi, vội mở ra xem:

“Anh biết em rất giận, cũng biết anh rất đáng chết. Nhưng hôm nay là kỉ niệm một năm ngày chúng ta bên nhau, dù em giận anh cũng cho anh thấy em một lát được không? Anh rất nhớ em... Anh đợi em bên ngoài, không gặp không về!”

Vội vàng xem lại giờ tin nhắn đến, Hạ Vi không khỏi giật mình. Sáu giờ? Có nhầm không vậy, sáu giờ anh không ngủ đã chạy đến đây tìm cô? Cuống cuống đánh răng rửa mặt thay quần áo, Hạ Vi chạy thục mạng ra ngõ lớn. Từ xa cô đã thấy anh đứng dựa vào tường, đầu gục xuống. Có lẽ anh đang nghĩ, vì giận anh nên cô không thèm ra chẳng? Hạ Vi thấy rất xót xa trong lòng, dù giận anh đến mấy, cô vẫn không muốn để anh phải chịu khổ thế này.

Cô từng bước tiến lại gần, Minh Khang vẫn chưa hay biết. Dù sao cũng làm mình làm mẩy suốt hôm qua, bây giờ cô không thể mặt dày mà chạy lại tươi cười hờn hờ với anh được. Nghĩ vậy, Hạ Vi đến trước mặt Minh Khang, tỏ ra lạnh lùng:

“Anh vẫn chưa đi sao?”

Thật ra cô muốn hỏi anh đứng lâu như vậy có mỏi chân không, nhưng lại không dám thừa nhận mình là con ma ngủ ngày mười giờ trưa mới tỉnh giấc. Có điều, ngữ điệu của cô chắc là hơi “lạnh” quá mức cần thiết, vẻ mặt Minh Khang rất khó coi.

“Anh đã nói không gặp không về mà.”

Giọng của anh run run, khiến Hạ Vi vốn dễ mềm lòng trở nên mềm như nước. Nhưng cô vẫn cứng đầu tiếp tục hỏi:

“Từ hôm qua không liên lạc, giờ lại tìm em có chuyện gì không?”

“À thì là... có một thứ này muốn đưa cho em.”

Minh Khang bối rối nói rồi rút trong balo ra một lẵng hoa nhỏ kèm với một tấm thiệp. Đường như hiểu lầm rằng nhìn thấy mình sẽ càng làm cho Hạ Vi chướng mắt, đưa những thứ ấy xong anh vội vã quay đi:

“Nếu không có chuyện gì nữa, anh... về trước đây. Hẹn gặp lại em!”

Nhìn bóng Minh Khang xa dần, Hạ Vi bật cười. Người đàn ông này cái gì cũng tốt, chỉ có điều lại quá nhút nhát trước mặt phụ nữ, đặc biệt là trước mặt người mình yêu. Nói gì thì nói, cô cũng cảm thấy có chút ăn năn. Lẽ nào lúc này cô đã tỏ ra quá đáng sợ ư?

Hạ Vi vào nhà, nhìn ngắm lẵng hoa, cảm thấy rất hài lòng. Xanh dương là màu cô thích nhất, lại kết hợp với dáng vẻ thanh tao của hoa lưu ly làm nó càng trở nên đặc biệt hơn. Cô mở tấm thiệp của anh, nhìn thấy nét chữ ngay ngắn quen thuộc.

“Em biết hoa lưu ly xanh mang ý nghĩa gì không? Nó có nghĩa “Đừng quên anh nhé”. Anh xin lỗi, lần này là anh đã sai rồi. Bây giờ và cả sau này, dù là em có giận anh, cũng đừng quên anh, được không? Hẹn gặp lại em!”

Mắt cô bỗng nhòe đi. Thì ra đều là cô đã nghĩ sai cho anh. Thì ra anh vẫn nhớ đến cô nhiều như vậy. Hạ Vi nhanh chóng thay quần áo, gọi điện cho Minh Khang:

“Anh đang ở đâu?”

“Anh... ở nhà. Sao vậy?”

“Mau tới đón em!”

Giọng Minh Khang vẫn chưa hết ngạc nhiên:

“Muốn anh đón em đi đâu?”

“Thì đi chơi nhân ngày kỉ niệm 1 năm, anh không muốn hả?”

Lúc này dường như Minh Khang mới hiểu ra ý của Hạ Vi, anh vội vàng đáp lại:

“Muốn chứ, muốn chứ. Em đợi anh, anh lập tức đến ngay!”

Sau đó, Hạ Vi vừa nhìn thấy Minh Khang thì nở nụ cười ngọt ngào tới mức chính cô cũng không ngờ tới. Sau đó, mọi thứ lại trở về đúng như khi chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ có điều...

Trong lúc Minh Khang đi gửi xe, Hạ Vi ôm balo của anh, tiện thể mở ra định cất vài thứ đồ của mình vào đó. Chợt cô nhìn thấy hai tấm vé máy bay được nhét cùng một ngăn.

“Vé một chiều Hà Nội- Đà Lạt: 17: 30-19:10”

“Vé một chiều Đà Lạt – Hà Nội: 03:40-5:00”

Hạ Vi không còn tin vào mắt mình. Giờ trên vé trùng khớp với thời gian anh không liên lạc với cô, rồi sau đó đến gặp cô sáng nay. Chẳng lẽ anh...?

Đúng lúc ấy Minh Khang quay lại, nhìn thấy hai tấm vé trong tay cô, anh hơi ngạc nhiên rồi cười bình thản:

“Lẽ ra định về luôn tối qua nhưng lúc đến đó anh không thể tìm được hàng nào bán lưu ly xanh, phải đợi sáng sớm nay đến tận vườn mua rồi mới về.”

Cô kinh ngạc nhìn anh:

“Ý anh là, anh đã bay qua bay lại giữa Hà Nội với Đà Lạt chỉ để... mua hoa tặng em?”

Anh xoa đầu cô:

“Ngốc này, thế em nghĩ là loại hoa này ở đâu cũng có thể mua được hay sao?”

Hạ Vi bỗng dưng không biết phải nói gì nữa. Cô cứ im lặng, trong khi Minh Khang thì đang hả hê vui sướng trong lòng. Vốn không định nói cho cô biết vì sợ cô lo lắng nhưng nhìn vẻ mặt cảm động của cô lúc này, anh thật sự cảm thấy rất thỏa mãn. Bao nhiêu mệt mỏi coi như cũng được đền đáp xứng đáng.

Thật ra hôm nay, trong lúc lục lọi đồng hoa, Hạ Vi đã nhìn thấy chậu lưu ly xanh. Nhưng cô vờ như không biết, bởi cô ghét cái cảm giác hồi hộp mong chờ đang nhen nhóm giữa lòng mình. Lúc nhìn thấy dòng chữ trên thiệp, mắt cô đã mờ đi. Nhưng cô lại tiếp tục vờ như mình không nhớ nét chữ của anh, dù tấm thiệp cũ cô luôn mang theo mỗi ngày. Chỉ có điều, đến bây giờ thì Hạ Vi không thể tiếp tục vờ như mình không biết gì được nữa. Mọi thứ đã quá rõ ràng. Người gửi hoa chính là anh, cô không còn cách nào lừa dối bản thân mình. Có cái gì đó vừa ngọt ngào, vừa cay đắng trong cổ họng cô. Thì ra anh vẫn nhớ ngày này, dù năm năm đã trôi qua. Thì ra...cô thực sự còn có thể trả thù? Có tiếng kêu gào trong lòng cô, mong rằng năm năm qua chỉ là giấc mơ. Mong rằng giờ đây chỉ cần cô tỉnh dậy, thì có thể lập tức ôm chậu lưu ly xanh chạy đến gặp anh. Mong rằng chỉ cần không mơ nữa, thì cô sẽ không đau khi nhìn thấy anh như vậy...

5. Chương 5: Người Thứ Ba

Đang nhăn trán để xua đi cơn đau đầu, Mỹ Uyên từ phía xa đã đi tới trước mặt Hạ Vi. Cô lúng liếng đôi mắt xinh đẹp, nhìn Hạ Vi:

“Trông chị có vẻ không khỏe, chị có cần nghỉ ngơi không?”

Hạ Vi giật mình, lắc lắc đầu:

“Tôi hơi nhức đầu một chút thôi, không sao. Bây giờ chúng ta có thể đi!”

“Chị chắc là chị ổn chứ?”

“Tôi phải ổn thôi, giờ không có thời gian để mệt nữa rồi.” Hạ Vi cười, cố gắng giấu đi vẻ phức tạp trên nét mặt.

Xe chạy, Hạ Vi và Mỹ Uyên bắt đầu trao đổi công việc. Bỗng chuông điện thoại của người đẹp reo vang, Hạ Vi lướt nhìn qua thấy màn hình hiện lên ảnh một bờ vai rất rộng, vừa vặn trong bộ vest... Mỹ Uyên che miệng cười ngại ngùng:

“Xin lỗi chị, tôi nghe điện thoại một chút.”

Hạ Vi làm ra vẻ tự nhiên quay mặt đi, nhưng vì khoảng cách quá gần nên cô không thể không nghe thấy tiếng nói chuyện của Mỹ Uyên.

“Đến từ sáng rồi mà sao giờ mới gọi cho em?”

Cô không nghe rõ đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy bên này Mỹ Uyên cười rạng rỡ:

“Thời tiết ở Đà Lạt chắc thích lắm nhỉ? Ngoài này nóng muốn chết luôn. Anh đáng ghét thật, vào đó hưởng thụ để em ở ngoài này khổ sở.”

“Muốn đền bù thì còn phải xem anh thật sự có thành ý không đã.”

“Tối em gọi lại nhé, giờ em đang bàn công việc với người của Lana.”

“Bye anh!”

Tắt điện thoại, Mỹ Uyên tỏ vẻ ngần ngại:

“Xin lỗi chị, chúng ta nói tiếp được ko?”

Hạ Vi cười, nét mặt không biểu lộ gì:

“Đương nhiên rồi!”

Hai cô gái tới thăm văn phòng tổ chức hội họp của Lana. Mỹ Uyên tỏ vẻ rất hài lòng với thiết kế của nơi này, từ âm thanh ánh sáng cho tới nội thất đều rất hoàn hảo. Cô tỏ ý muốn vào trong xem kỹ lại một lần, Hạ Vi cũng không cản. Ngay giờ cứ phải gượng cười, cô cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Tựa lưng vào lan can, nụ cười trên môi Hạ Vi cuối cùng cũng tắt. Cô quả thực ngày càng khâm phục tài năng che giấu của mình, giỏi đến mức chính cô cũng không ngờ tới. Lúc trước cô đã cố gắng dập tắt hi vọng những chậu hoa là do anh gửi, nhưng cuối cùng sự thật đã không thể chối cãi. Nhưng ngay sau đó, cô lại

nghe thấy cô gái khác ngồi bên cạnh mình nói chuyện thân mật với anh, nhõng nhẽo nũng nịu anh. Với một người như Minh Khang, người khiến anh chấp nhận ngồi nghe những câu nũng nịu đó trước kia chỉ có Hạ Vi, và bây giờ, chắc chắn chỉ có thể là cô gái mà anh yêu. Chẳng lẽ, anh đã yêu người con gái khác? Chẳng lẽ, anh làm thế cố tình là muốn giày vò cô? Minh Khang, anh quá tàn nhẫn với em rồi.

Vừa về tới công ty, Duy đã gọi cô đến phòng.

“Vi, em về rồi à. Công ty vừa nhận được một đơn hàng có giá trị trong Festival hoa Đà Lạt. Thời gian rất gấp rút nên một tiếng nữa anh phải bay. May mà kịp gặp em, em ở nhà xử lý một vài việc giúp anh nhé!”

Vốn định gật đầu như mọi khi nhưng nghe đến Đà Lạt, Hạ Vi bỗng chốc thay đổi quyết định:

“Anh, chuyện ở nhà giao cho anh Phúc xử lý. Để em đi cùng anh được không?”

“Em muốn đi cùng anh?” Duy dường như quá ngạc nhiên.

“Phải, anh đi một mình giải quyết hết mọi chuyện sẽ tối tăm mặt mũi mất. Hơn nữa em cũng chưa đến Đà Lạt bao giờ, muốn nhân cơ hội này vào đó tránh nóng!” – Hạ Vi ngẩng đầu nhìn anh cười. “Hay anh không muốn mang em theo, sợ em không làm được việc?”

Thiện Duy vội vàng thanh minh:

“Không, không phải như vậy. Chỉ là mọi lần, em biết đấy, dù anh có nói thế nào em cũng thích ở nhà hơn là đi với anh. Nên hôm nay em bỗng như vậy làm anh có chút bất ngờ.”

Hạ Vi thở dài:

“Thôi vậy, nếu anh không thích thì em sẽ ở nhà. Công việc cần xử lý, anh cứ bàn giao cho em.”

“Em đừng hiểu lầm, anh thích còn không được ấy chứ. Để anh bảo người đổi vé sang chuyến bay sau, em về nhà chuẩn bị đi rồi anh qua đón em!” Thiện Duy đã có vẻ cống lên.

Hạ Vi bật cười:

“Sếp của em đúng là số một, vậy em về chuẩn bị trước nhé!”

Hạ Vi ra khỏi phòng rồi, Thiện Duy vẫn còn ngẩn ngơ. Những dấu hiệu này... quả thực vượt lên trên mong đợi của anh. Theo đuổi cô đã lâu, từ trước tới nay hề có dịp đi công tác xa là anh luôn muốn mang Hạ Vi đi cùng. Nhưng anh cũng biết cô luôn né tránh anh, luôn giữ khoảng cách với anh. Sau nhiều lần cô từ chối, dần dần Thiện Duy đã không còn nghĩ đến khả năng đó. Hôm nay cô bỗng dưng đổi ý, có phải là đã có chút tình cảm với anh? Hình như lúc này cô còn làm nũng anh, và giận dỗi anh nữa. Chẳng lẽ, sự kiên trì của anh cuối cùng cũng được đáp lại rồi sao?

Bảy giờ ba mươi, Thiện Duy và Hạ Vi đã có mặt tại sân bay Liên Khương. Anh tình nguyện xách hết đồ cho cô mà miệng vẫn cười toe toét:

“Em mệt không?”

Hạ Vi nhìn anh dịu dàng:

“Em không sao, em tự mang đồ được mà!”

“Mang vác là việc của đàn ông, em cứ kệ anh!”

Xem ra Duy có vẻ rất vui khi cô đi cùng anh. Hạ Vi khẽ thở dài. Nếu như anh biết được cô chỉ đến đây chỉ vì muốn gặp một người khác, anh liệu có còn vui vẻ như vậy nữa không?

“Em đói chưa, mình đi ăn tối hay em muốn về khách sạn?”

“Em thế nào cũng được, tùy anh quyết định!” Cô cười cười, gỡ mớ tóc đang bị gió thổi tung.

“Vậy mình đi ăn tối trước nhé, anh gọi người rồi, lát nữa sẽ đưa xe tới đón chúng ta.”

Hạ Vi ngoan ngoãn đi theo Thiện Duy. Thời tiết trong này quả thực dễ chịu hơn nhiều so với cái nóng của Hà Nội, khiến tâm trạng cô cũng được nhẹ nhõm phần nào. Anh chọn một nhà hàng sang trọng và rất yên

tĩnh, đúng theo phong cách mà Hạ Vi thích. Hai người gọi những món ăn đơn giản, vừa ăn vừa chuyện trò vui vẻ, cũng xem như là một buổi tối thú vị.

Tám giờ ba mươi, một chiếc Volkswagen mui trần dừng lại trước cửa nhà hàng. Hạ Vi đã nghe nói Đà Lạt là đất có rất nhiều siêu xe, nhưng vẫn ngẩn ngơ nhìn. Thấy ánh mắt của cô hướng về chiếc xe, Thiện Duy mỉm cười:

“Người đón chúng ta đã tới rồi.”

Vẫn chưa kịp hiểu ý Duy, người vừa từ trong xe bước ra khiến cô giật mình. Vốn cứ cho rằng sớm nhất thì cũng phải đến ngày mai mới gặp anh, không ngờ lại thấy anh nhanh thế này khiến cô có chút bất ngờ. Minh Khang cũng có vẻ ngỡ ngàng khi nhìn thấy Hạ Vi, song anh rất nhanh lấy lại vẻ bình tĩnh sải bước vào bên trong:

“Tôi tới đón hai người, có sớm quá hay muộn quá không?”

Duy cười vang:

“Cậu bỏ ngay cái kiểu nói chuyện khách sáo ấy đi cho tôi nhờ. Không đến sớm ăn tối với bọn tôi lẽ ra phải bị phạt đấy!”

Minh Khang kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thiện Duy, nhìn Hạ Vi phía đối diện:

“Vì nghĩ chỉ có mình cậu thôi nên không vội mà.”

“Ha ha, kế hoạch có chút thay đổi. Lần này được cô Phó phòng xinh đẹp ưu ái đi cùng, vì thế nên mới đến muộn hơn một tiếng.”

Nghe Duy nhắc đến tên mình, Hạ Vi hơi đỏ mặt. Hành động này khiến cô trông càng e thẹn đáng yêu, khiến Duy không giấu nổi nụ cười. Minh Khang lạnh lùng nhìn hai bạn họ, vờ vờ lấy cốc nước trên bàn.

Xe về tới khách sạn, Minh Khang còn giúp hai người xách đồ lên phòng rồi mới rời đi. Trước khi anh đi, Hạ Vi bỗng hỏi:

“Anh trợ lý, ở gần đây có nơi nào có thể đi dạo được không?”

“Em muốn đi dạo?” Anh quay lại nhìn cô nghi hoặc.

Hạ Vi gật đầu:

“Vừa rồi ăn hơi no nên muốn ra ngoài đi dạo một chút, tiện thể ngắm cảnh luôn.”

Minh Khang nhíu mày suy nghĩ:

“Ở gần đây, em có thể đi dạo ở khu vực hồ Xuân Hương, không khí rất dễ chịu.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh. Anh có thể về rồi, hôm nay làm phiền anh quá.”

Minh Khang bỗng không biết phải nói gì. Nghe cô hỏi vậy, anh định đích thân đưa cô đi, nhưng cô nói thế này chẳng khác nào đuối khéo anh về. Anh quay đi, bỏ lại một câu:

“Về đi rồi nhớ về nghỉ ngơi, sáng mai tôi qua đón sớm.”

Nhìn Minh Khang quả quyết đi ra cửa, Hạ Vi cũng im lặng không nói gì. Khiến anh không vui chính là mục đích của cô, nên cô mới cố tình chọc giận anh như vậy. Có điều sau khi hỏi anh cô lại thấy thực sự muốn đi dạo. Hạ Vi xách túi đứng dậy ra khỏi phòng. Gặp Thiện Duy cũng vừa mở cửa phòng bên cạnh, anh nhìn cô:

“Em định đi đâu à?”

“À, em định đi loanh quanh hít thở không khí một chút.”

“Vừa lúc anh cũng đang muốn đi dạo, đi cùng nhé?”

Hạ Vi không còn lựa chọn nào khác ngoài mỉm cười gật đầu. Cô không hề biết rằng vừa rồi Duy ở ngoài đã nghe lỏm được cuộc nói chuyện giữa cô với Minh Khang. Vì thế, anh cố tình đứng đợi ở đây để “trùng hợp” gặp cô.

Minh Khang ra khỏi khách sạn nhưng rồi lại không yên tâm rời đi. Anh nhớ trước đây cô bé Hạ Vi rất hậu đậu, đi đường ngày nào cũng phải vấp ngã vài lần. Không chỉ thế còn mắc thêm tật hay quên, có những con đường đi qua đi lại hai vòng rồi vẫn không nhớ. Ban nãy anh gợi ý cho cô đi ra hồ Xuân Hương rộng như vậy, khả năng lớn là cô sẽ lạc đường. Nếu mãi không tìm thấy, về khuya thì... e là có chút nguy hiểm. Nghĩ như vậy, anh cứ đứng ở gần đó, định bụng đợi cô ra ngoài rồi sẽ lên đi theo. Nhưng khi nhìn thấy Hạ Vi cùng với Thiện Duy sánh vai nhau bước ra đại sảnh, sắc mặt Minh Khang tối sầm lại. Thì ra lí do cô không muốn anh đi cùng, là vì muốn ở riêng với Thiện Duy? Có cảm giác gì đó vừa ghen tức vừa hụt hẫng trào dâng lên trong lòng anh. Nhưng Minh Khang cố gắng kiềm chế, đứng từ xa nhìn theo họ. Giữa cô và anh, vẫn còn rất nhiều khoảng cách...

6. Chương 6: Ghen

Đi dạo một vòng, Hạ Vi không ngừng xuýt xoa khen phong cảnh đẹp và thời tiết dễ chịu. Thiện Duy cảm thấy rất hài lòng. Quả là sáng suốt khi mang cô theo, về mệt mỏi khó chịu mấy ngày gần đây của Hạ Vi gần như đã biến mất hoàn toàn.

Đường xa lại vòng vèo, đến lúc quay lại thì chân Hạ Vi đã mỏi nhừ. Đáng ghét cái tội thích điệu đà, vừa rồi cô còn đi giày cao gót. Bây giờ hai gót chân cô sưng vù, biểu tình đòi đình công. Trông thấy vẻ nhăn nhó của Hạ Vi, lại nhửu mày nhìn xuống đôi giày cao gót của cô, Thiện Duy đã nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Không một chút băn khoăn, anh cúi xuống nhắc chân cô khỏi đôi giày cao gót rồi quay lưng lại:

“Em lên đi, anh cõng.”

Hạ Vi xấu hổ đẩy anh ra:

“Anh làm gì thế? Em tự đi được.”

“Em tự nhìn hai chân sưng đỏ của mình đi, để em tự đi về rồi mai anh đi tiếp khách một mình à? Mau leo lên, nếu không để anh bế em thì còn khiến người ta chú ý hơn đây!”

Không còn lựa chọn nào khác, Hạ Vi đành vòng hai tay ra ôm cổ Thiện Duy rồi để mặc cho anh cõng. Người đi đường dành cho hai người những cái nhìn đầy ngưỡng mộ, mặt Hạ Vi như sắp bị chọc thủng bởi ánh mắt ghen tị của các cô gái. Cô biết anh là chàng trai trong mơ của rất nhiều người. Ngoại hình tốt, có tài, có tiền, lại chu đáo ân cần. Hạ Vi cười, có lẽ trên đời này người không thích anh chỉ có mình cô.

Thiện Duy vừa cõng cô trên lưng, vừa cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, bức tường mà trước nay Hạ Vi cố xây lên để ngăn cản anh dường như đã được dỡ bỏ rất nhiều. Anh càng lúc càng thấy mình ở gần cô hơn...

“Vi, em nhìn kìa. Ở đằng kia có mấy người đang cưới ngựa!”

“Vi...?”

“...”

Cái cô gái này, trong tình trạng như thế này mà cũng ngủ được ư? Thiện Duy bật cười. Bình thường, dáng vẻ chín chắn và trưởng thành của Hạ Vi rất có lợi cho công việc. Nhưng thực lòng, anh muốn nhìn cô thơ ngây như một đứa trẻ thế này hơn. Chỉ những lúc như thế, anh mới thấy mình có cơ hội bảo vệ cô...

Về gần đến khách sạn, cuối cùng Hạ Vi cũng tỉnh. Cô không biết là mình đã ngủ từ lúc nào và ngủ bao lâu, có điều hình như Duy đã đi được một đoạn rất xa. Thấy cô tựa quỵ trên lưng, Duy ngoái đầu lại khẽ cười:

“Em dậy rồi à? Anh định cõng em về đến nơi rồi mới gọi.”

Hạ Vi ngượng ngùng:

“Đã đi lâu quá rồi, anh để em xuống đi.”

“Không được, anh đã nhận trách nhiệm công em thì sẽ đưa về đến tận nơi. Đây là mệnh lệnh của sếp, không được phản đối!” Duy nhất quyết không nghe.

Vậy là Hạ Vi đành tiếp tục ngoan ngoãn ngồi im trên lưng anh. Có điều, như thế này... hình như hơi gần quá, cô ngửi thấy cả mùi dầu gội trên tóc Thiện Duy. Tìm Hạ Vi bỗng đập trật đi. Thì ra, ở bên anh ấy cũng yên bình thế này. Bỗng dưng, Hạ Vi có suy nghĩ muốn con đường dài ra thêm một chút. Tở ra mạnh mẽ lâu quá rồi, cô đã quên mất cảm giác được nuông chiều...

Giây phút Minh Khang nhìn thấy Hạ Vi yên vị trên lưng Thiện Duy tiến về phía khách sạn, mắt anh như tóe lửa. Không nhìn thấy cô về đến nơi thì không yên tâm, anh đã đứng đây đợi hai tiếng! Đợi hai tiếng để rồi thấy cô đang ôm một người đàn ông khác, trên môi là nụ cười ngọt ngào trước đây chỉ dành cho anh. Anh không kiềm chế được nữa, thực sự không chịu đựng nổi nữa!

Khi Hạ Vi vừa đặt chân xuống đất và xỏ vào đôi giày, Minh Khang từ một góc vụt xông đến. Cả Thiện Duy và Hạ Vi đều nhìn anh sững sờ, không hiểu anh đang muốn làm gì. Anh kéo tay Hạ Vi:

“Vi, chúng ta nói chuyện một lát!”

Hạ Vi còn chưa kịp phản ứng thì Thiện Duy đã ngăn Minh Khang lại:

“Cậu định làm gì?”

“Đây là chuyện riêng giữa chúng tôi, không liên quan gì đến cậu!” Minh Khang nóng nảy gạt tay Duy.

“Cô ấy là nhân viên của tôi, chúng tôi làm việc với nhau ba năm rồi. Cậu vừa mới gặp cô ấy chưa đầy một tuần, và bây giờ cậu nói là có việc riêng với cô ấy?” Thiện Duy không thể hiểu nổi.

Minh Khang cố giữ bình tĩnh, dần giọng:

“Cậu quen cô ấy được ba năm, còn tôi đã quen cô ấy tới tám năm. Cậu nghĩ xem ai sẽ có nhiều chuyện để nói với cô ấy hơn?”

Rồi không đợi Thiện Duy kịp trả lời, Minh Khang quả quyết kéo tay Hạ Vi lôi cô đi. Chạy được một đoạn, anh kéo cô vào một ngõ vắng rồi dừng lại. Hạ Vi thở hổn hển, không kịp nói gì mà chỉ giữ nguyên ánh mắt kinh ngạc nhìn anh. Khi cô chỉ vừa mới ổn định lại được nhịp thở, đang định mở miệng hỏi anh rút cuộc chuyện gì đang xảy ra thì bất ngờ Minh Khang tiến tới, đẩy cô sát vào tường, đặt môi mình ép lên môi cô. Hai mắt Hạ Vi tròn tròn như sắp muốn rơi xuống, hai cánh tay yếu ớt của cô cố gắng đẩy anh ra. Nhưng dường như sự kháng cự đó của cô chỉ càng kích thích Minh Khang, khiến anh hôn cô mãnh liệt hơn. Sự nồng nhiệt của anh thoáng chốc làm Hạ Vi mất hết lí trí, cô đỡ đầu để mặc môi anh miết lên môi mình.

Nhân lúc đó, Minh Khang thừa cơ dùng lưỡi tách hai hàm răng, sau đó cuồng nhiệt tấn công vòm lợi của cô. Cô bị nụ hôn của anh làm cho trở nên mụ mị choáng váng, không kịp phản ứng. Mãi cho tới khi Hạ Vi cảm giác như mình sắp nghẹt thở, Minh Khang mới buông tha cho cô. Nhìn cô há miệng ra để hít không khí, lửa giận trong lòng Minh Khang càng dữ dội. Hạ Vi, trong thời gian chúng ta xa cách, em cũng từng như thế này với người đàn ông khác?

Bất ngờ, Hạ Vi lao đến giáng ngay một cái tát vào mặt Minh Khang. Cả người cô run lên, không rõ vì hồi hộp hay tức giận. Ánh mắt cô như muốn xé tan cả người anh.

“Anh mất trí rồi à? Anh nghĩ anh là ai mà đối xử với tôi như vậy?”

“Phải, tôi mất trí rồi. Tôi đã vì em mà mất trí rồi!” Minh Khang gầm lên.

Hạ Vi lạnh lùng quay người đi:

“Được, nếu đã là mất trí thì sau này anh tìm người khác để giở trò giùm tôi. Tôi không rảnh để đùa giỡn với anh.”

Ngay lập tức, Minh Khang lao tới chụp lấy vai cô. Anh xoay người Hạ Vi, ép cô nhìn thẳng vào mình.

“Tôi nói tôi mất trí là vì em, vì em! Em có hiểu không?”

“Vì tôi?” Hạ Vi nhếch mép. “Anh nghĩ rằng tôi bây giờ vẫn là con bé Hạ Vi mười tám tuổi cảm động phát khóc chỉ vì một chậu hoa của anh ư?”

Minh Khang sững người.

“Thì ra... đúng là em đã nhận được hoa?”

Từ lúc gặp cô, thấy cô vẫn lạnh nhạt với mình như vậy, anh đã thầm hi vọng. Có lẽ bưu phẩm chuyển phát chậm, cô vẫn chưa kịp nhận được chúng. Có lẽ khi cô biết rằng anh vẫn luôn nhớ đến cô, thái độ của cô sẽ thay đổi. Nhưng... thì ra, cô đã nhận được, và cô coi như chúng không tồn tại?

Vẻ đau khổ trong mắt Minh Khang khiến Hạ Vi thoáng động lòng. Nhưng rồi lí trí của cô bừng tỉnh.

“Nhận được rồi thì sao? Anh nghĩ rằng ngoài anh không ai có thể mua cho tôi những thứ đó?”

Bỗng chốc Minh Khang không biết phải nói gì. Hạ Vi thấy vậy liền tiếp tục:

“Hơn nữa, anh dựa vào đâu mà nổi giận với tôi? Dựa vào cái gì?”

Cơn giận trong lòng Minh Khang lại chợt bùng lên, anh nắm chặt cổ tay cô:

“Tôi không thể nổi giận sao? Em để dao cạo râu của một gã nào đó trong phòng tắm nhà mình, em nhận được hoa của tôi nhưng vờ như không biết, em nằm ngủ trên lưng một người đàn ông khác. Em nói đi, em làm như thế tôi có thể không nổi giận sao?”

Hạ Vi ngẩn người, chưa kịp hiểu hết những lời anh nói. Thì ra... sáng hôm đó, sắc mặt khó coi của anh là vì anh nhìn thấy dao cạo râu của đàn ông trong phòng tắm nhà cô? Một tuần trước em họ cô đến chơi vài ngày, khi về quên không thu dọn. Cô cũng không để ý tới, nhưng anh lại cực kì quan tâm? Còn bây giờ, anh tức giận là vì... ghen?

Cô chưa nghĩ ra nên trả lời anh như thế nào thì đã nghe thấy một giọng nói khác:

“Dao cạo râu là của tôi, người công cô ấy cũng là tôi, như vậy thì có vấn đề gì sao?”

Là Duy. Anh đã tìm ra bọn họ. Trong khi Hạ Vi tròn xoe mắt nhìn anh, Thiện Duy tiến đến gỡ bàn tay cô đang bị Minh Khang nắm chặt.

“Cậu còn thắc mắc gì, có thể hỏi tôi.”

“Quan hệ giữa hai người là gì?” Minh Khang hỏi Thiện Duy, nhưng mắt lại hướng về phía Hạ Vi.

Cô quay đi, không trả lời anh. Thiện Duy thay cô đáp:

“Trước đây thì là đồng nghiệp...”

“Còn bây giờ?” Giọng Minh Khang đầy nghi hoặc.

Thiện Duy bỗng nhẹ nhàng xoay người Hạ Vi về phía mình, nhìn vào mắt cô:

“Hạ Vi, bây giờ thì anh đã có thể đường đường chính chính công khai mối quan hệ của chúng ta, phải vậy không?”

Cả Hạ Vi lẫn Minh Khang đều ngạc nhiên. Hạ Vi cảm thấy máu trên người mình đông cứng lại, tại sao anh chọn thời điểm này để bày tỏ với cô? Dù đã biết tình cảm của anh từ lâu, nhưng nếu anh nói ra vào lúc khác, cô luôn chắc chắn rằng mình sẽ lắc đầu. Không phải vì không thể chấp nhận anh, mà cô không muốn làm tổn thương một người tốt như anh. Cô không muốn mình ở bên anh mà trong lòng lại nghĩ về người khác. Thế nhưng... ở hoàn cảnh hiện tại... Anh đã dồn cô đến chân tường, cả hai người đàn ông này đều dồn cô đến chân tường!

Hạ Vi hít một hơi thật sâu, dẫu sao cô cũng đã không còn đường lui nữa. Nghĩ vậy, cô nhắm mắt, gật đầu:

“Đúng thế.”

Thiện Duy thở phào nhẹ nhõm. Minh Khang sững sờ. Hạ Vi, em... Em sao có thể nhận lời một người đàn ông khác ngay trước mặt anh? Em sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ?

Nhận được cái gật đầu của Hạ Vi, Thiện Duy quàng tay ôm lấy vai đưa cô đi. Trước khi đi, anh quay lại nói với Minh Khang:

“Từ bây giờ cô ấy là bạn gái của tôi, sau này cậu không có quyền hành động như hôm nay nữa. Nếu có lần sau, tôi nhất định sẽ không bỏ qua đâu.”

Hai người họ đi rồi, Minh Khang phải dựa vào tường mới đứng vững được. Năm năm trước, cô rời bỏ anh. Anh đau khổ đi du học mong thời gian giúp mình quên cô. Nhưng vô ích, càng cách xa Hạ Vi càng làm anh nhớ cô đến quất quay. Anh nhờ bạn bè trong nước dò hỏi tin tức của cô. Thì ra cô đang làm trong Lana, tập đoàn của gia đình anh và dưới sự quản lý của Thiện Duy – cậu bạn thân thời gian đầu anh sang Mỹ. Anh sang đó một năm thì Thiện Duy về nước, tình cờ lại được nhận vào làm tại công ty của bố anh. Chính Thiện Duy cũng không biết vị Chủ tịch mà mình thường gặp mỗi khi hội họp lại là bố của Minh Khang.

Sau khi biết được những tin tức này, Minh Khang quyết định về nước. Ban đầu, anh vẫn rất hận cô. Anh muốn trả thù, giày vò cô bằng cách ngang nhiên làm đối tác của cô, khiến cô phải trông thấy anh mỗi ngày. Nhưng rồi khi thấy vẻ yếu đuối mệt mỏi trong mắt Hạ Vi, Minh Khang nhận ra anh vẫn yêu cô nhiều hơn là hận. Anh lơ mơ hiểu ra rằng giữa hai người có hiểu lầm gì đó, bởi Hạ Vi dường như cũng cho rằng anh mới là người bỏ rơi cô. Anh muốn giải thích với cô, nhưng ngay sau đó lại phát hiện dao cạo râu của đàn ông trong phòng tắm căn hộ cô sống một mình. Anh ghen. Tưởng tượng ra cảnh có một ai đó đã ở đây, cùng với cô trong một căn nhà, anh gần như không chịu nổi. Muốn đợi thời điểm thích hợp để hỏi cô cho ra nhẽ, anh bị cử đi Đà Lạt gấp.

Vào đây đúng mùa Festival hoa, anh lại tình cờ nhìn thấy chậu lưu ly xanh đã giúp anh làm lành với cô tám năm về trước. Hy vọng khiến cô bất ngờ, anh đặt mua rất nhiều loại hoa ở đây, viết lại một tấm thiệp y hệt như khi họ còn bên nhau, gửi phát nhanh về cho cô rồi chờ đợi. Anh mong rằng cô sẽ hiểu lòng anh, cô sẽ đến đây để gặp anh hay ít ra thì cũng sẽ đợi anh từ Đà Lạt quay về. Anh mong rằng hai người có thể hóa giải mọi khúc mắc trong lòng, để trở lại bên nhau. Cuối cùng thì cô cũng đến đây, nhưng không phải vì anh mà là vì người khác. Nhìn Thiện Duy dịu dàng gấp thức ăn cho cô, Minh Khang đã muốn lao vào bóp cổ cậu ta. Nhưng anh kiềm chế được. Sau đó lại nhìn hai người họ vui vẻ đi dạo với nhau, anh cũng kiềm chế được. Nhưng đến khi thấy Hạ Vi ngủ trên lưng Thiện Duy, anh thừa nhận anh đã quá khích. Anh hôn cô, anh làm đau cô. Nhưng dù là thế, cô cũng không thể tàn nhẫn với anh như vậy.

Năm năm nay, anh luôn chỉ nhớ đến cô. Vậy mà, khi anh tưởng rằng mình sắp chạm được vào cô, cô lại ngay lập tức đẩy anh ra. Không chỉ vậy, cô còn ngang nhiên nắm lấy tay người khác. Quả thực, rất khó để anh chấp nhận sự thật này...

7. Chương 7: Khiêu Vũ

Đã đi xa khỏi nơi ban nãy đứng cùng Minh Khang một đoạn, Hạ Vi vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh và phát sinh ngoài dự tính của cô, khiến cô cảm thấy vô cùng bối rối. Thiện Duy nắm nhẹ tay cô.

“Vi, em...”

Anh ngập ngừng định nói gì đó rồi lại thôi. Hạ Vi nắm chặt tay, hạ quyết tâm. Giờ đây dù có hối hận cô cũng không thể nói với Thiện Duy rằng, vừa rồi cô chỉ muốn lấy anh làm công cụ trả thù. Đâm lao đành phải theo lao, cô ngược lên nhìn anh:

“Duy, em biết anh đã nhìn thấy hết những chuyện xảy ra. Em biết trong lòng anh có rất nhiều hoài nghi, rất nhiều thắc mắc. Nhưng bây giờ em không muốn giải thích gì hết. Anh có thể chỉ chấp nhận em thôi, và đừng tra hỏi gì được không?”

Duy lặng im nhìn cô không nói. Đúng là anh cảm thấy mọi thứ rất mơ hồ. Cậu bạn mới từ nước ngoài trở về của anh bỗng kéo người con gái anh yêu ra khỏi tay anh. Khi anh tìm được thì thấy cậu ấy – một người lạnh lùng và lí trí đang hôn cô ấy mãnh liệt. Anh nhìn thấy vai Hạ Vi run run, nhưng cô dường như cũng không né tránh. Anh cũng giận dữ, anh cũng ghen. Nhưng anh biết, quan trọng hơn lúc này là phải giữ cô lại. Mặc ối quan hệ phức tạp giữa họ có là gì đi chăng nữa, Thiện Duy có linh cảm rằng nếu giờ mà anh không hành động thì rất có thể anh sẽ mất cô mãi mãi. Vì thế, anh chấp nhận mang tất cả của mình ra đặt cược. Ngoài mong đợi của anh, anh cũng nhận được cái gật đầu của cô. Vừa rồi anh ngập ngừng như vậy,

là chỉ định hỏi cô có muốn thay đổi quyết định hay không, bởi anh sợ không lâu sau cô sẽ đem lòng ân hận. Nhưng khi thấy Hạ Vi nói thế, bao nghi hoặc trong lòng anh đã không còn ý nghĩa. Anh mỉm cười.

“Chỉ cần em đồng ý ở bên anh, anh sẽ không đòi hỏi gì hơn.”

Hạ Vi nhìn anh mỉm cười đầy biết ơn, rồi dùng ngón út của bàn tay trái siết chặt lấy ngón út bàn tay phải của anh. Tuy hành động nhỏ này rất bình thường, nhưng Thiện Duy bỗng thấy vô cùng xúc động. Cô gái này, thực sự đã khiến anh yêu đến mất lí trí rồi...

Ngày hôm sau, Lana có buổi họp với bên đối tác. Vì đây là dự án lớn nên cả công ty của Thiện Duy cũng bắt tay làm cùng, coi như là “đồng minh”. Bởi thế nên việc Hạ Vi, Thiện Duy và Minh Khang lại phải chạm trán với nhau là điều không tránh khỏi. Ngay từ sớm, Thiện Duy đã tới trước cửa phòng Hạ Vi đợi để đưa cô đi ăn sáng. Sự quan tâm quá mức này của anh khiến cô thấy áy náy. Hạ Vi vẫn chưa quen với việc nghĩ rằng từ bây giờ, cô đã là bạn gái của Duy.

Khi Hạ Vi và Duy đến phòng họp thì đã thấy Minh Khang đang ngồi ở đó. Anh lãnh đạm ngược lên nhìn, sau khi trông thấy vòng tay Thiện Duy vắt ngang eo Hạ Vi, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Minh Khang cụp mắt, vờ tiếp tục vùi đầu vào đóng tài liệu trong khi thật ra anh đã không thể tập trung dù chỉ là một chút. Thái độ của Thiện Duy, rõ ràng là muốn để cho Minh Khang thấy Hạ Vi giờ đã thuộc về mình.

Buổi họp diễn ra suôn sẻ. Phía bên đối tác rất hài lòng với kế hoạch mà Nhã Lâm và Lana đề xuất và hợp đồng được ký kết nhanh chóng. Ngay tối hôm ấy, một buổi tiệc được tổ chức để chúc mừng sự hợp tác này.

Trước đây khi còn là sinh viên, Hạ Vi không mấy yêu thích các bữa tiệc. Đến những nơi như thế, lúc nào cô cũng thấy mình xấu xí và mờ nhạt giữa một rừng hoa xinh đẹp kiêu diễm. Nếu có đi, cô cũng chỉ luôn chọn những bộ trang phục đơn giản, khi thì quần jeans áo sơ mi, lúc thì áo pull quần short. Nhưng từ khi chia tay Minh Khang, các buổi tiệc lại trở thành sự mong mỏi của cô. Bởi lúc ấy, cô đã biết cách làm mình trở nên nổi bật. Và buổi tiệc tối nay cũng không phải là ngoại lệ.

Khi Hạ Vi sánh vai cùng Thiện Duy bước vào phòng, không ai là không ngoái lại nhìn. Mái tóc xoăn bồng bênh được búi cao rất hợp với gương mặt tròn của cô. Một chiếc đầm satin xanh ngọc xẻ ngực sâu với đường cut out dài ở lưng khiến Hạ Vi vừa xinh đẹp, vừa quyến rũ. Bờ vai trần trước đây vẫn được Minh Khang khen là gợi cảm giờ lại càng quyến rũ hấp dẫn hơn qua mỗi bước đi của cô. Thêm vào đó là lớp make up nhẹ nhàng nhưng tinh tế, sang trọng, trông cô dường như hoàn hảo!

Sánh đôi bên cô là Thiện Duy – anh chàng điển trai tài giỏi được săn đón nhất trong các buổi tiệc. Gương mặt anh tú, dáng người cao vừa vặn trong bộ vest đen, đặt anh bên cạnh Hạ Vi quả là lựa chọn tuyệt vời nhất. Hạ Vi khoác hồ tay anh, chậm chậm tiến vào. Dưới con mắt trầm trồ và ghen tị của mọi người, Thiện Duy không ngần ngại nhìn Hạ Vi say đắm. Chính ánh mắt đó của anh đã khiến tất cả hiểu ra quan hệ giữa hai người.

Minh Khang đứng ở góc khuất nhất trong căn phòng, nhìn Thiện Duy và Hạ Vi thân mật, đầu không khỏi đau nhức. Mọi chuyện đã đến nước này, nhưng điều làm anh mệt mỏi nhất là trong lòng anh không hề xuất hiện ý định từ bỏ. Nếu từ bỏ được, năm năm trước anh đã có thể quên cô. Nếu từ bỏ được, anh đã không vút lại tất cả để về đây...

Đêm nay, mối quan hệ giữa Hạ Vi và Thiện Duy chính là chủ đề nóng nhất trong bữa tiệc. Ngoài một số kẻ đem lòng đố kị, còn lại hầu hết đều cho rằng hai người họ rất đẹp đôi. Về kiêu diễm của Hạ Vi kết hợp hoàn hảo với sự nam tính của Thiện Duy, quả thực không còn biết dùng lời nào để diễn tả. Minh Khang đi một vòng, thấy ai cũng nói đến chuyện mình không muốn nghe nhất. Anh cảm thấy rất mệt mỏi, anh muốn về sớm nghỉ ngơi.

“Sao anh đã về rồi, phải nhảy cùng em một bài đã chứ?”

Giọng nói của Hạ Vi ở ngay sau lưng anh. Anh xoay người lại, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ hoang mang.

“Sao vậy? Chẳng phải trước đây chúng ta từng nhảy với nhau nhiều lắm rồi sao? Hay ngay cả điệu nhảy đó, anh cũng quên rồi?”

Hạ Vi dùng đôi mắt sâu nhìn thẳng vào Minh Khang, như muốn soi thấu tâm can anh. Hôm nay nhìn anh rất đẹp trai. Anh không đóng bộ vest đen như thường ngày mà mặc một chiếc áo vest màu trắng thanh lịch,

có cảm giác trẻ hơn rất nhiều.

Minh Khang thấy thái độ Hạ Vi như vậy, không còn cách nào khác đành phải chìa tay ra.

“Nếu đã vậy, em có vui lòng nhảy với tôi một bài không?”

Hạ Vi không ngần ngại nắm lấy tay anh, tiến ra giữa hội trường, hòa vào các cặp đôi đang khiêu vũ say mê. Nhạc nổi lên, cả hai bắt đầu bài nhảy ăn ý, nhịp nhàng.

“Khác hẳn khi xưa, giờ anh nhảy tốt hơn nhiều rồi.” Hạ Vi thầm thì.

Minh Khang ôm lấy eo cô, kéo người cô sát lại gần mình. Anh ngửi thấy thoảng qua mùi hương thơm nhẹ trên tóc cô, tim không khỏi ngừng đập vài giây. Đúng là bây giờ anh đã nhảy giỏi hơn rất nhiều so với trước, nhưng cảm giác khiêu vũ cùng cô dường như vẫn không thay đổi chút nào.

Bảy năm trước, trường Đại học của Hạ Vi tổ chức một cuộc thi khiêu vũ. Hạ Vi lúc đó nhảy rất giỏi, có không biết bao nhiêu chàng trai ngỏ lời muốn mời cô tham gia cuộc thi. Nhưng dù thế nào, cô vẫn khẳng khái bắt Minh Khang phải tập để thi nhảy với mình. Anh không biết nhảy, nhưng cũng không nỡ làm cô thất vọng nên phải nghiền răng nghiền lợi luyện tập hàng ngày. Suốt một tháng đó, không biết anh đã giẫm vào chân Hạ Vi bao nhiêu lần, khiến cho sau này bàn chân của cô sưng tấy cả lên. Nhưng cô chưa hề cầu nhàu, cũng không chê anh một câu. Cô chỉ cười, trêu anh bị vẻ đẹp của cô làm ất tập trung không làm được việc gì.

Minh Khang tuy ngoài miệng thì liên tục chống chế nhưng trong lòng biết rõ đó là sự thật. Giống như khi anh lên thư viện học, Hạ Vi rất thích đi cùng anh. Anh tất nhiên đồng ý đưa cô theo, chỉ có điều mỗi lần như vậy, khi về đến nhà trong đầu anh cũng vẫn trống không. Hạ Vi đáng yêu đến nỗi anh không thể rời mắt khỏi cô. Có lúc cô ngồi ôm cuốn truyện đọc say sưa rồi cười khúc khích, khi thì chăm chú nghiên cứu một vấn đề gì đó, có lần lại gục đầu xuống bàn ngủ ngon lành. Thật ra Minh Khang luôn vờ như đang học rất chăm chỉ, nhưng toàn bộ thời gian anh lại dùng để... ngắm nhìn cô. Hạ Vi thơ ngây, sau mỗi buổi thấy anh nói anh học được rất nhiều thì tỏ ra vô cùng vui sướng. Cô không hề biết rằng để vượt qua được những kì thi đó, ngày nào anh cũng phải thức cả đêm để học sau khi cùng đến thư viện với cô.

Sau một tháng “giẫm” lên chân Hạ Vi, cuối cùng Minh Khang cũng có thể nhảy được một cách thành thục. Tuy vậy nhưng bước đi của anh lại rất cứng, không được uyển chuyển như Hạ Vi. Điều này khiến anh rất lo lắng, anh sợ rằng khi tham gia cuộc thi đó mình sẽ khiến Hạ Vi mất mặt. Trái ngược với anh, Hạ Vi lúc nào cũng lạc quan, luôn miệng nói tham gia chỉ để cho vui. Tuy vậy Minh Khang vẫn vô cùng sốt ruột. Hàng ngày anh đều đứng trước gương trong căn phòng nhỏ của mình, tự tập nhảy cho đến khi cả người đều ướt đầm mồ hôi mới chịu thôi. Nhờ thế mà hai người vượt qua vòng loại một cách dễ dàng, tiến thẳng vào chung kết.

Minh Khang lúc này đã có thêm chút tự tin, anh nghĩ Hạ Vi giỏi như vậy chắc chắn kết quả sẽ không tồi. Kết cục, chỉ bởi vài giây bối rối khi vô tình ôm Hạ Vi vào lòng mà anh nhảy trật một nhịp, nên cả hai chỉ được giải nhì.. Minh Khang cảm thấy vô cùng áy náy, anh sợ Hạ Vi sẽ vì chuyện này mà không vui. Không ngờ khi nghe thông báo, Hạ Vi lại sung sướng nhảy lên ôm chầm lấy anh.

“Người yêu à, anh giỏi quá!”

“Nhưng chúng ta... chỉ được giải nhì thôi” Minh Khang ủ rũ.

Ngược lại, Hạ Vi vẫn cười toe toét:

“Anh không biết phần thưởng mà em nhắm đến là của giải nhì sao? Em còn sợ là chúng ta sẽ được nhất, bây giờ thì tốt quá rồi.”

“Tại sao lại thế?”

“Anh đợi lát nữa nhận quà rồi biết!”

Thì ra, phần thưởng cho cặp đôi được giải nhì là một bộ áo đôi và một chiếc máy ảnh. Sư tập áo đôi là đam mê bất tận của Hạ Vi. Sau ba năm yêu nhau, số áo đôi mà hai người đã mua đã không còn đếm được bằng ngón tay. Hơn nữa Hạ Vi cũng rất thích chụp ảnh, nhưng vẫn chưa tiết kiệm đủ tiền mua máy ảnh.

Giờ thì Minh Khang đã hiểu tại sao Hạ Vi lại thích thú như vậy, anh thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy nụ cười của cô, anh cũng thấy lòng mình hạnh phúc.

“Đã lâu lắm rồi mà, đâu thể đỡ tệ mãi được.” Anh cười.

Hạ Vi không nói gì nữa, cô im lặng nhảy. Sự ăn ý của Hạ Vi và Minh Khang chẳng mấy chốc đã thu hút sự chú ý của mọi người. Ai nấy đều rất ngạc nhiên không hiểu vì sao ngay từ lần đầu nhảy cùng nhau mà họ đã có thể kết hợp nhuần nhuyễn như vậy. Những người xung quanh đều vì thế mà thấy ngại, thành ra cuối cùng sàn nhảy chỉ còn lại Hạ Vi và Minh Khang. Anh thấy hơi ngượng nên nói nhỏ vào tai cô:

“Mọi người đều dừng lại hết cả rồi.”

“Mặc kệ bọn họ. Nhạc chưa tắt, chúng ta phải nhảy cho hết bài chứ. Khi đã lựa chọn thì nhất định phải đi đến tận cùng.”

8. Chương 8: Từ Bỏ

Khi hai người kết thúc bài nhảy, cả hội trường đều vỗ tay tán thưởng. Hạ Vi quay ra, trông thấy Thiện Duy đang đứng ngay ở đó mỉm cười với mình. Cô hơi e ngại vì lo anh sẽ giận. Ban nãy, cô đã không nghĩ đến anh. Chỉ là vì cô không thể chịu đựng nổi việc cô trang điểm xinh đẹp thế này, lại tình tứ bên Thiện Duy mà Minh Khang vẫn không thèm để mắt tới. Đã vậy anh lại còn có ý định bỏ về sớm. Nên cô đành phải xuất hiện đòi nhảy cùng anh, mục đích là để anh nhớ lại kỉ niệm năm xưa và nhắc anh rằng, bây giờ cô đang ở trước mặt anh. Cô đã không nghĩ đến cảm giác của Thiện Duy, giờ cô bắt đầu ân hận. Nhưng trái với dự đoán của Hạ Vi, Thiện Duy không hề tỏ ra giận dữ chút nào. Ngược lại, anh vẫn cười rất tươi.

“Em nhảy giỏi quá, lát nữa cũng nhảy với anh một bài nhé!”

Vì biết Minh Khang đang đứng gần đó, cô cố tình cúi đầu e thẹn:

“Người ta vốn đợi câu nói này của anh!”

Thiện Duy thấy thái độ của Hạ Vi như vậy thì càng vui ra mặt, anh cởi áo vest của mình khoác lên người cô.

“Em mặc thế này coi chừng lạnh đó, ra kia ngồi nghỉ chút đi.”

Những cử chỉ đó hiện ra trước mắt như chiếc búa tiếp tục đập vào gáy Minh Khang, anh một lần nữa định lặng lẽ ra về trước. Lần này không có ai ngăn cản anh nữa, nhưng vừa ra cửa thì anh nhận được điện thoại. Nghe điện thoại xong, anh lại lập tức phải quay trở vào trong.

Khi Thiện Duy và Hạ Vi đang chuẩn bị nhảy bài tiếp theo thì Minh Khang đi tới.

“Có chuyện gì ư?” Thái độ của Thiện Duy không mấy thân thiện với anh.

“Bên đối tác vừa gọi, họ nói hoạt động quảng bá của chúng ta ở Nha Trang phát sinh vài vấn đề. Sáng mai tôi và một người nữa của Lana phải có mặt ở đó để giải quyết mọi chuyện, nếu không thì sẽ không kịp mất.”

Thiện Duy nhìn sang Hạ Vi, rồi nhanh chóng trả lời:

“Nếu vậy cả hai chúng tôi sẽ cùng đi với cậu.”

“Anh, nhưng còn sự kiện ở đây vào cuối tuần thì sao?” Hạ Vi lo lắng.

“Chúng ta bay vào, giải quyết ổn thỏa rồi sẽ lại bay ra đây.” Thiện Duy khẳng định.

Hạ Vi nhú mày:

“Như vậy không thể kịp được. Em nghĩ chia ra để làm thì sẽ tốt hơn.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Minh Khang gật đầu.

Thiện Duy dường như vẫn còn rất băn khoăn. Thấy vậy, Hạ Vi nhìn anh quả quyết:

“Công việc ở đây không thể không có anh. Để em đi, giải quyết xong rắc rối em sẽ trở lại ngay.”

Biết không thể ngăn được cô, anh thở dài gật đầu. Dù không yên tâm khi để Hạ Vi đi riêng với Minh Khang, anh cũng chẳng thể nghĩ ra cách gì hơn.

Hạ Vi quay sang hỏi Minh Khang:

“Sáng mai phải có mặt, vậy tức là chúng ta phải lên đường từ đêm nay?”

“Đúng thế.” Anh gật. “Đang là mùa Festival nên không mua được vé máy bay, tôi sẽ lái xe tới đón em lúc hai giờ. Em về nghỉ ngơi một chút và chuẩn bị đồ đi.”

Đúng hai giờ, chiếc Volkswagen sang trọng đã có mặt trước cửa khách sạn vừa lúc Thiện Duy giúp Hạ Vi xách đồ xuống dưới. Thiện Duy nhìn Minh Khang với ánh mắt đề phòng:

“Mấy ngày tới, nhờ cậu chăm sóc cô ấy cẩn thận giúp tôi.”

“Tôi biết rồi.” Minh Khang đáp.

“Nhưng không cần cẩn thận tới mức đẩy cô ấy vào ngõ tối nữa đâu.” Thiện Duy rõ ràng vẫn còn bị chuyện hôm đó khiến cho không thoải mái.

Minh Khang có vẻ không vui:

“Tôi tự biết mình nên làm gì, cậu không cần nói những lời như vậy.”

Cùng lúc Hạ Vi xuống đến nơi, Thiện Duy mở cửa xe cho cô.

“Em nhớ giữ gìn sức khỏe, đến nơi gọi ngay cho anh nhé.” Ánh mắt anh đầy lo lắng.

Hạ Vi khẽ cười:

“Em có phải trẻ con đâu chứ, anh yên tâm đi.”

Minh Khang thấy lòng mình nhói đau. Anh chẳng nói chẳng rằng, lập tức nhấn ga và chiếc xe lao vút đi...

Hạ Vi không nói gì, dù tốc độ mà Minh Khang đang đi quả thực khiến cô hơi chóng mặt. Cô biết lòng anh không vui khi thấy cô và Thiện Duy thân mật. Đó cũng là mục đích của cô khi làm tất cả những điều này. Lẽ ra cô nên cảm thấy hả hê. À không, rõ ràng cô cũng có chút hả hê. Chỉ là, về mặt anh hình như không được khỏe...

Minh Khang nhú mào, cơn đau nửa đầu đến thật không đúng lúc. Từ khi gặp lại Hạ Vi, anh đã mất khả năng kiểm soát cảm xúc của mình. Vì thế, những cơn đau lại kéo đến hành hạ anh bất kể ngày đêm. Không muốn để Hạ Vi trông thấy tình trạng đó của mình, anh quay sang nói với cô:

“Em ngủ một chút đi, đường còn xa lắm.”

Hạ Vi gật đầu, ngả mình vào ghế và nhắm mắt lại. Cô không thấy buồn ngủ và cũng không ngủ được khi ngồi xe hơi. Điều này trước đây Minh Khang cũng biết, chẳng lẽ anh đã quên rồi ư? Dù sao thì không khí trên xe cũng khá gượng gạo, nên Hạ Vi chọn cách vờ như đã ngủ để không phải nói gì thêm.

Chạy thêm khoảng nửa giờ, Hạ Vi thấy Minh Khang dừng xe. Anh lấy từ phía sau một chiếc chăn mỏng đắp cho cô. Tiếp đến, cô nghe tiếng anh mở ngăn tủ phía trước xe. Rồi có tiếng anh uống nước, rồi anh mở cửa bước ra ngoài. Lúc này Hạ Vi mới dám len lén mở mắt nhìn ra, thấy anh đang hút thuốc. Ánh sáng từ đèn xe hắt lên người Minh Khang, nhìn anh cô độc tới mức khiến người khác đau lòng. Hạ Vi rón rén mở ngăn tủ của anh, lấy ra lọ thuốc. Là thuốc giảm đau. Anh... tại sao phải dừng xe giữa đường để uống thuốc giảm đau chứ? Có tới ba lọ như thế trong xe, rút cuộc thì sức khỏe của anh tệ đến mức nào?

Một lát sau Minh Khang quay trở lại xe, Hạ Vi lại vội vàng nhắm mắt. Cô quay mặt ra phía ngoài, không muốn để anh thấy nước mắt chảy ướt đầm mặt mình.

Sáu giờ sáng, xe chạy tới nơi. Suốt cả đoạn đường, Hạ Vi không hề chớp mắt. Minh Khang nhắc tằm chăn ra khỏi người cô, ra khỏi xe mở cốp lấy hành lý cho cô. Không đợi anh gọi, Hạ Vi tự giác xuống xe. Nhìn cô cau có hơn thường lệ, Minh Khang cho rằng cô mệt. Giúp cô xách đồ lên phòng, anh nói:

“Em ngủ thêm một chút đi. Tôi đã lùi lịch hẹn xuống chín giờ, em không cần phải vội quá đâu.”

“Anh lúc nào cũng làm mọi thứ theo ý mình thế này ư?” Cô hỏi mà như đang trách móc anh.

Minh Khang thở dài:

“Đừng cố chấp nữa, tôi biết em không bao giờ ngủ được lúc đi xe...”

“Anh biết ư? Vậy sao anh còn nhắc tôi đi ngủ, rồi còn đắp chăn cho tôi?”

“Trong hoàn cảnh đó, tôi nghĩ em sẽ thích được giả vờ ngủ hơn là nói chuyện với tôi. Còn việc đắp chăn, là vì tôi biết em rất sợ lạnh dù lúc đó em có ngủ hay không.” Anh cúi đầu, nói bằng giọng trầm khàn.

“Hay là vì anh không muốn tôi nhìn thấy anh uống thuốc?” Hạ Vi cao giọng.

Minh Khang ngạc nhiên nhìn cô, không biết phải giải thích gì. Hạ Vi sầm mặt:

“Anh vẫn thế, vẫn luôn muốn làm mọi chuyện theo ý mình. Tính cách đó sau bao năm vẫn chẳng hề thay đổi. Anh về phòng đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Minh Khang lầm lũi đi ra cửa. Rồi anh chợt quay lại, dùng hai tay giữ lấy vai Hạ Vi.

“Nếu em nghĩ rằng tôi không hề thay đổi, thì em cũng nên hiểu cho lòng tôi một chút chứ? Tại sao còn giày vò tôi?”

Cô dùng hết sức gạt anh ra:

“Cho dù là anh không thay đổi, thì tôi cũng đã thay đổi rồi. Tôi không hiểu, cũng không muốn hiểu gì về anh hết!”

Minh Khang nhìn cô với ánh mắt tổn thương, rồi ngay lập tức anh xoay người bước ra khỏi phòng. Hạ Vi sụp xuống, khóc nức nở. Cô rất giận anh vì thời gian qua anh đã không chăm sóc tốt bản thân mình. Cô rất giận anh vì đến giờ vẫn tỏ ra quan tâm tới cô, khiến cô không hiểu anh đang thực sự nghĩ gì. Nhưng hơn hết, cô giận bản thân mình. Lí trí của cô đã không thắng nổi, khi cô thấy anh đau đớn và khi anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Từ đó đến tận sát giờ hẹn, Hạ Vi không ngủ mà ngồi suy nghĩ rất lâu. Phải có đến không dưới năm lần cô lôi chiếc nhẫn trong vali ra nhìn lại. Vì hôm trước phải mặc váy đi dự tiệc nên cô đã tháo nó ra, rồi cất luôn trong này bởi sợ bị anh phát hiện. Cô cứ thế ngồi nhìn nó, nhớ anh, nhớ cô, nhớ tình yêu của họ những ngày tháng ấy. Chiếc nhẫn chẳng có gì đặc biệt, cũng chẳng đắt tiền, nhưng là anh đã dùng tháng lương đầu tiên kiếm được sau khi đi làm thêm để mua nó cho cô. Với cô, nó là món quà ý nghĩa hơn bất cứ điều gì khác. Bởi khi đeo nó vào tay cô, anh nói:

“Hạ Vi, từ giờ em đã vĩnh viễn thuộc về anh. Anh đã chọn chiếc vừa khít với tay em, để em đeo vào thì dễ chứ không tháo ra được nữa đâu. Nên em đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn khỏi anh, nếu thế thì sẽ chẳng có ai lấy em nữa hết!”

Quả thật là rất khó để tháo ra. Khi chia tay anh, cô đã điên cuồng xoay, rồi kéo, đến nỗi ngón tay chảy máu mà chiếc nhẫn vẫn nằm im ở đó, giống như tình yêu của cô đối với anh. Cô cũng không nỡ làm hỏng nó, vì vậy đành để yên như thế. Cho đến một ngày khi cô đang rửa bát, chiếc nhẫn trơn tuột rơi ra. Đáng lẽ cô phải cảm thấy vui mừng, nhưng lúc ấy tim cô cũng như nứt ra một nửa. Thì ra, hai chữ “vĩnh viễn” vốn chẳng tồn tại trên đời. Nhưng rồi khi mang nó đi cất, cô phát hiện ra ở mặt trong của nhẫn có khắc dòng chữ nhỏ “Marry me”. Vì trước đây anh đeo nó vào tay cô vội quá nên cô không hề biết. Hạ Vi khóc một trận kinh thiên động địa, nếu mọi người không ngăn cản có lẽ cô đã bay sang Mỹ tìm anh. Nhưng cuối cùng, lí trí của cô đã thắng...

Giờ cô ngồi suy nghĩ về tình yêu đã qua của họ, về những ngày tháng cô đã sống không anh và về những thứ diễn ra từ khi anh xuất hiện. Cô cảm thấy, ý định trả thù của cô ngay từ đầu đã sai lầm. Sau tất cả những việc đã làm, trái tim vừa bớt tổn thương của cô lại càng đau đớn. Mọi chuyện... nên kết thúc tại đây. Cô không nên giày vò anh, cũng không nên làm khổ bản thân mình nữa. Cô sẽ từ bỏ, cả anh và cả việc trả thù...

9. Chương 9: Ngõ Ngang

Còn một tiếng nữa là tới giờ hẹn, khi Hạ Vi vừa tắm xong thì Minh Khang gọi cho cô.

“Có chuyện gì vậy?” Cô hỏi.

“Lát nữa em tự đi taxi đến điểm hẹn nhé, giờ tôi phải đi có chút việc nên không đón em được.”

“Tôi biết rồi.”

Cô đáp rồi cúp máy, cô biết anh đã tỏ ra xa cách hơn lúc trước. Cũng đành, dù gì cũng chẳng quan trọng nữa. Hoặc là, cô chỉ cố tự đánh lừa mình thế thôi...

Vì địa điểm họp mặt cách khách sạn đang ở chỉ 1 km nên thay vì bắt taxi, Hạ Vi quyết định đi bộ đến. Khi cô vào sảnh, mới có ba người ở đó. Ngoài một anh chàng trẻ tuổi cô chưa gặp bao giờ và Minh Khang, còn có một cô gái. Hạ Vi nhìn lướt qua và chợt giật mình. Cùng lúc, cô gái cũng trông thấy cô và đứng dậy.

“Lại gặp nhau nữa rồi, chào chị!”

Chính là mỹ nhân lần trước cô gặp ở công ty. Hạ Vi vội cười thật tươi đáp lại:

“Ồ, rất vui vì lại được làm việc với cô.”

Là người của Nhã Lâm, chẳng lạ lùng gì khi Mỹ Uyên có mặt ở đây. Nhưng Hạ Vi biết, Mỹ Uyên và Minh Khang thân mật hơn mức quan hệ cộng sự thông thường. Hơn nữa giờ nhìn kĩ lại, cô nhận ra là cô gái này rất quen.

Buổi họp kết thúc, vì nảy sinh một vài sự cố nên Hạ Vi cùng Mỹ Uyên và Minh Khang phải ngay lập tức đi tàu ra đảo Vinpearl, nơi sẽ diễn ra sự kiện tối nay. Mọi việc khá gấp nên Hạ Vi vội vàng về khách sạn lấy đồ. Lúc trả phòng cô mới biết thì ra Minh Khang đã trả phòng và chuyển đồ đi từ sáng nay. Anh có gì mà vội vàng thế nhỉ?

Lên tàu được một lát, sắc mặt Mỹ Uyên có vẻ xấu đi.

“Cô không sao chứ?” Hạ Vi đưa chai nước cho Mỹ Uyên, lo lắng hỏi.

Mỹ nhân đón lấy chai nước, cười gượng:

“Tôi hơi bị say sóng một chút, cảm ơn chị.”

Để Mỹ Uyên nghỉ ngơi trên ghế, Hạ Vi bước ra ngoài khoang tàu. Biển ở đây rất đẹp, nước xanh vắt không chút bụi bẩn. Từ khi đi làm đến giờ, phần vì bận rộn, phần vì không thích nên Hạ Vi chưa từng đi du lịch. Kể cả những dịp công ty tổ chức tour cho tất cả nhân viên, cô cũng luôn lấy lý do để thoái thác. Không biết từ bao giờ mà một Hạ Vi vốn sôi nổi vô ưu biến thành người sợ những nơi đông đúc. Càng ở chốn đông người, cô càng cảm thấy cô đơn... Vậy nên chuyến đi công tác này là một dịp may đối với Hạ Vi, đi đây đi đó khiến cô thấy vui hơn rất nhiều. Cô nghĩ sau này cô nên dành thời gian đi du lịch nhiều hơn.

“Em từng bị say xe, mà lại không bị say sóng ư?”

Không cần ngoảnh lại Hạ Vi cũng biết đó là ai. Còn ai có kiểu nói chuyện khi đứng sau lưng người khác như anh chứ? Hạ Vi không muốn trả lời, cô ngẩng mặt lên trời để gió tạt thật mạnh và luồn vào tóc. Một lúc sau không nghe tiếng gì nữa, Hạ Vi tò mò quay đầu lại. Cứ tưởng Minh Khang đã đi rồi, thì ra anh vẫn đang đứng rất gần cô. Có lẽ Minh Khang cũng yêu biển giống Hạ Vi, nhìn anh bây giờ cũng đã thư thái hơn rất nhiều so với đêm qua.

“À, sáng nay có việc gấp cần giải quyết, tôi hơi vội nên trả phòng trước mà không nói với em. Tôi xin lỗi.”

“Cũng không phải việc gì to tát, anh không cần nói với tôi những chuyện này.”

Hạ Vi trả lời rồi lại quay bước vào trong. Ai mà thêm giận anh vì chuyện con con ấy chứ? Dù cho anh có trả phòng trước mấy ngày hay thân mật với mấy cô gái nữa, cô cũng không thêm giận... Hạ Vi tức tối nghĩ rồi lại thở dài. Cô lại không thể khống chế bản thân nữa rồi, đành thầm thú nhận với trái tim mình rằng kì thực cô đang... ghen. Giống như trước đây, chỉ cần thấy Minh Khang trò chuyện vui vẻ với cô gái khác là Hạ Vi đã hậm hực không yên. Có lẽ bản tính ích kỉ đó của cô tới giờ vẫn chưa hề thay đổi. Chỉ là bây giờ

cô không thể nói ra nỗi ảm ức đó, nên tâm trạng lại càng khó chịu hơn. Đã vậy, chuyển công tác mà Hạ Vi cứ nghĩ chỉ có cô và Minh Khang bỗng dưng lại xuất hiện thêm một người phụ nữ xinh đẹp hơn cô, khiến cô mất hết tự tin. Thử hỏi làm sao cô lại vui vẻ được chứ?

Tàu cập bến nhanh hơn cô nghĩ. Hạ Vi một mình đi lên trước, một phần bởi lo lắng cho công việc, phần còn lại cô không muốn mình là người bị hai bạn họ để lại phía sau.

Một vài trục trặc nhỏ về kỹ thuật, sân khấu cơ bản đã được giải quyết nhanh chóng. Tuy nhiên điều mà Hạ Vi lo nhất là cuộc hẹn với ca sĩ chính của đêm nay. Vì xích mích với ban tổ chức, cô gái vốn nổi tiếng “chảnh” trong dàn sao ca nhạc này đang đòi hủy show diễn. Do tên cô ta đã được in trên vé mời, Hạ Vi bắt buộc phải tìm cách thuyết phục cô ta nếu không muốn chương trình đổ bể. Sắp tới giờ hẹn, Hạ Vi nhăn trán mệt mỏi. Cô vốn rất ghét làm việc với những phụ nữ tự coi mình là trung tâm của vũ trụ, nhưng giờ lại phải cố gắng tỏ ra nhún nhường. Điều này làm cô vô cùng khó chịu.

Cô ca sĩ ngôi sao đó đến muộn những ba mươi phút. Hạ Vi trước đây có từng nghe qua vài bài hát của cô ta, cảm thấy chúng rất tẻ nhạt và vô vị. Tuy nhiên cô ta rất có lợi thế về ngoại hình, lại xuất thân từ chính Nha Trang nên tầm ảnh hưởng ở nơi này khá lớn. Đó chính là lí do công ty cô bắt buộc phải mời cô ta về biểu diễn, nhưng thật không ngờ bệnh “ngôi sao” lại tái phát đúng trước ngày có chương trình.

Hạnh Linh, cô ca sĩ trẻ đẹp xuất hiện trước mặt Hạ Vi với thái độ không mấy dễ chịu. Vừa tới, cô ta đã ngồi xuống không chào hỏi gì mà cất lời luôn:

“Tôi bận lắm, có gì thì nói nhanh đi!”

Cố nén cơn giận vào trong, Hạ Vi nặn ra ình một nụ cười:

“Chào cô, tôi là Hạ Vi của Lana. Cảm ơn cô vì đã dành thời gian cho tôi.”

“Nếu cô định nói với tôi về việc hủy show tối nay thì tôi e là việc đó vô ích thôi!” Hạnh Linh gỡ cặp kính đen ra khỏi mắt, khinh khỉnh nhìn Hạ Vi.

Hạ Vi cười nhẹ:

“Có lẽ cô đã quá nóng giận rồi chẳng? Hình như việc hủy hợp đồng vì lí do cá nhân không phù hợp lắm với phong thái của nghệ sĩ chuyên nghiệp?”

Sắc mặt Hạnh Linh thoáng thay đổi, đã mất đi một chút kiêu kì lúc ban đầu:

“Lí do cá nhân gì chứ? Tôi không làm việc với những người không coi trọng tôi! Còn việc hủy hợp đồng, mọi chi phí đền bù cô có thể bàn bạc với quản lý của tôi!”

Hạ Vi nghiêm mặt lại:

“Tất nhiên khoản tiền đền bù hủy hợp đồng, ai cũng có thể chi trả được. Nhưng những thiệt hại mà bên tôi sẽ phải chịu vì chương trình bị ảnh hưởng, cô làm thế nào để bù đắp đây?”

“Những chuyện đó không thuộc trách nhiệm của tôi!” Hạnh Linh sốt ruột ngắt lời.

“Ồ, nếu cô đã nói vậy thì e là chúng ta khó hợp tác với nhau rồi. Tuy nhiên – Hạ Vi cười mỉa mai – Nếu ngày mai trên các mặt báo xuất hiện loạt tin một cô ca sĩ mới nổi ùng ùng đòi hủy show chỉ vì cãi nhau với tình nhân là Trưởng ban tổ chức chương trình, thì tôi sợ là cô ca sĩ ấy cũng sẽ không gặp thuận lợi trên con đường sau này cho lắm.”

Hạnh Linh tái mặt nhìn Hạ Vi:

“Cô... cô đang đe dọa tôi ư?”

“Cô đừng nói thế, đã là đối tác thì ai lại đe dọa nhau chứ. Tôi chỉ giúp cô phân tích lợi, hại mà thôi. Làm kinh doanh, chúng tôi phải luôn có những cách để đảm bảo quyền lợi của mình chứ.”

Hạnh Linh đã cứng họng không nói được gì, Hạ Vi lại tiếp lời:

“Hơn nữa, danh sách những nghệ sĩ muốn được biểu diễn ở chương trình này không phải là ít. Cô biết đấy, tiếng tăm của nó đã được lan rộng. Nếu như cô nhất định đòi bỏ show, vậy thì có lẽ chúng tôi phải ngay lập tức mời một người khác làm ca sĩ chính. Cô có gợi ý nào không?”

“Ý cô... là sao?” Hạnh Linh trợn mắt nhìn Hạ Vi.

“Có lẽ - Hạ Vi vừa nói vừa liếc mắt nhìn người đang ngồi đối diện mình – Mi Vân là lựa chọn phù hợp nhất.”

“Cô muốn mời Mi Vân ư? Con nhỏ đó thì hơn tôi ở điểm nào chứ?” Hạnh Linh gần như mất bình tĩnh.

Hạ Vi không hề tỏ ra sợ sệt:

“Xét về ngoại hình hay độ nổi tiếng thì Mi Vân không thua kém cô là bao, hơn nữa tôi tin là cô ấy sẽ không đòi hủy show đột xuất.”

Hạnh Linh đã tức giận và bất an đến mức đỉnh điểm. Thấy vậy, Hạ Vi lại nhẹ giọng xoa dịu:

“Hạnh Linh, tôi biết cô là ca sĩ có tiếng và rất đắt show. Ở trên sân khấu, sự thu hút của cô ít người sánh được. Đó là lí do khiến chúng tôi chọn cô là ca sĩ chính của chương trình trong khi catse của cô cao hơn rất nhiều ca sĩ khác. Nhưng muốn hợp tác lâu dài với nhau, nỗ lực từ một phía không bao giờ là đủ. Trưởng ban tổ chức đã đặc tối với cô, nhưng cô có thể vì nể mặt tôi mà diễn chương trình tối nay được không?”

“Thôi được, là vì nể mặt cô thôi đấy!” Hạnh Linh tỏ ra hậm hực.

“Tôi biết cô là người biết lí lẽ mà! – Hạ Vi cười tươi. – Nếu vậy hẹn gặp cô tối nay, cảm ơn cô!”

Hạnh Linh bỏ đi, vẫn cố tỏ ra kênh kiệu như khi đến. Hạ Vi ngồi nhìn theo, cố nín cười. Chẳng khó khăn gì để biết được những câu chuyện tình nhảm nhí của cô ca sĩ này với các ông trùm. Ngay từ đầu, Hạ Vi đã ngầm hiểu Hạnh Linh được chọn trong khi không có tài năng gì đặc biệt, hẳn là do một mối quan hệ nào đó. Đến khi nghe tin về sự cố xảy ra, nghi hoặc trong lòng cô càng trở nên rõ ràng hơn. Mất chút công sức tìm hiểu, chuyện này được giải quyết suôn sẻ y như cô mong đợi. Làm việc trong ngành này đã lâu, cô làm sao lại không hiểu tâm lý của những người mới nổi ngựa non háu đá như Hạnh Linh?

Ở một bàn gần đó, Minh Khang nhìn cô chăm chú rồi lặng lẽ thở dài. Vốn anh định dùng sự quen biết của mình với Hạnh Linh để giúp đỡ Hạ Vi nhưng thì ra cô không hề cần tới anh. Hạ Vi giờ đây đã tài giỏi và sắc xảo hơn trước rất nhiều. Trong khoảng thời gian họ xa nhau, có lẽ cuộc sống của cô đã có quá nhiều điều mà anh không được biết.

Cuối cùng thì sự kiện cũng được diễn ra tốt đẹp mà không gặp trở ngại nào. Nhận lời khen của công ty đối tác, Hạ Vi chỉ mỉm cười khiêm nhường. Thực ra cô rất vui vì đã giải quyết được êm xuôi mọi chuyện, định quay về khách sạn nghỉ ngơi để hôm sau bay về Đà Lạt. Ai ngờ Giám đốc bên đối tác nổi hứng, bắt mấy người bọn họ phải cùng mình đi liên hoan một bữa. Chẳng tiện từ chối, Hạ Vi đành phải gật đầu.

Tổng cộng có tất cả mười người: Hạ Vi, Minh Khang, Mỹ Uyên, Hạnh Linh, còn lại là người của phía bên kia. Hạnh Linh lúc đầu cười cười nói nói đi cùng Trưởng ban tổ chức, đến khi thấy Hạ Vi cũng ở đó thì lập tức thái độ có chút thay đổi. Hạ Vi thì không ngốc tới mức để lộ rõ tâm trạng của mình ra như thế, dù rất khó chịu nhưng cô vẫn nhìn Hạnh Linh với ánh mắt đầy thiện chí.

“Chào cô, hôm nay cô hát rất hay!”

“Cảm ơn.” Hạnh Linh đáp cụt lủn rồi bỏ vào trong.

Có vẻ thấy ngại vì cách xử sự của “bồ”, nên Trưởng ban tổ chức – một người đàn ông trung niên to béo với vàng chữa cháy:

“Cô ấy không được khỏe nên tính khí hơi thất thường, cô đừng để ý!”

Hạ Vi cười xòa:

“Không sao, tôi hiểu. Hôm nay cô ấy đã phải vất vả nhiều rồi.”

Giám đốc điều hành của công ty đối tác – người đã đứng ra tổ chức bữa liên hoan này, cũng hơn Hạ Vi khá nhiều tuổi. Tuy thế nhưng một người chưa quá bốn mươi tuổi mà đã... hói đầu, điều này khiến Hạ Vi cảm thấy hơi kì quặc. Kì quặc hơn là Hạ Vi nhận thấy từ lúc cô tới đây, ông ta có vẻ hơi quan tâm thái quá đến

cô. Khi thì đưa cho cô giấy ăn, lúc thì chai nước, giờ lại đích thân mời cô tham dự buổi liên hoan. Tới khi tất cả đã vào phòng, ông ta cũng chọn luôn chỗ ngồi sát cạnh cô. Dù gai ốc đã nổi lên khắp toàn thân, Hạ Vi vẫn phải cố tươi cười gắp thức ăn vào bát ông ta. Như được thể, ông ta càng nhìn cô bằng ánh mắt đậm đàng hơn khiến cô buồn nôn tới mức cả bữa chẳng nuốt được thứ gì.

Những thứ đó đều đã lọt vào mắt Minh Khang. Nếu như bây giờ trong phòng chỉ có ba người, có lẽ anh đã lao vào cho ông ta mấy cái bạt tai. Hạ Vi của anh là người để ông ta nhân cơ hội nắm tay, là người để ông ta nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống thế sao? Ông ta đã khiến cô ấy cả bữa chỉ ngồi nhìn mọi người ăn, vậy mà tới lúc cuối còn định đưa tay đặt lên đùi cô ấy. Thật là đê tiện! Minh Khang chỉ hận một nỗi không thể bẻ xương ông ta ngay lập tức.

Trong phòng tiệc lúc ấy, cũng có một người là chỗ quen biết cũ của Mỹ Uyên. Anh ta rót một cốc rượu mời người đẹp rồi cười nói:

“Mỹ Uyên, kể từ khi ở Mỹ về cô bật vô âm tín quá, thật không ngờ lại được gặp cô ở đây. Nào, chúng ta cùng uống một ly mừng hội ngộ!”

Mọi người rất tò mò, bèn hỏi Mỹ Uyên về việc cô đã từng sang Mỹ. Cô gái cười e lệ:

“Cũng không có gì, tôi chỉ sang đó học bằng Thạc sỹ thôi!”

Anh chàng kia thấy vậy thì ngạc nhiên:

“Không phải chứ, trước đây tôi nghe mọi người nói cô sang Mỹ theo tiếng gọi của tình yêu mà?”

Điều này dường như lại càng khiến cả phòng náo loạn, ai cũng muốn biết người nào đã khiến một cô gái xinh đẹp như Mỹ Uyên phải đi theo tới nửa vòng Trái đất.

Mỹ Uyên đỏ mặt:

“Chuyện đó... chuyện đó...”

“Tôi nghe nói hình như anh chàng đó là sinh viên Đại học A, tên là... Minh Khang thì phải”, anh chàng kia suy nghĩ một hồi rồi thốt lên một cái tên.

Mọi người bắt đầu nhao nhao lên.

“Minh Khang chẳng phải là Trợ lý giám đốc, người đang ngồi cạnh Mỹ Uyên ư?”

“Chà, ghen tị thật! Thì ra tình cảm của họ từ hồi đó tới giờ vẫn tốt đẹp như vậy.”

“Câu chuyện tình yêu li kỳ như thế mà bây giờ mới được nghe.”

“....”

“....”

Mỹ Uyên càng cười ngượng ngùng, Minh Khang ngồi im không thay đổi sắc mặt. Còn Hạ Vi thì thấy tai mình như ù đi. Thì ra quả thực là như thế, họ đã sang Mỹ cùng nhau? Thì ra, đó chính là cô gái làm tim Hạ Vi nghẹt thở năm ấy. Chẳng trách gương mặt lại thân quen đến vậy...

10. Chương 10: Chuyện Cũ

Nhân lúc mọi người đang không chú ý, Hạ Vi lên ra nhà vệ sinh. Trong gương, cô thấy một cô gái mắt đang nhòa đi, mascara chảy đen kín mắt. Ký ức mà cô cố quên đi, chỉ trong chớp mắt lại trở về.

Ngày đó, Hạ Vi biết rõ là bố mẹ Minh Khang chẳng ưa gì mình. Cô lúc ấy chỉ là một con bé bình thường tới mức tầm thường, nhan sắc không nổi trội, chưa từng được học bổng của trường, gia cảnh cũng không có gì gọi là khâm khâm. Còn Minh Khang thì khác. Ban đầu khi yêu anh, Hạ Vi không thấy anh kể về ba mẹ nên cũng không bao giờ hỏi. Tới lúc có một người bạn của anh nói cho cô biết thực ra bố Minh Khang là Giám đốc, cô ngỡ ngàng. Cô hỏi anh, anh chỉ cười bảo gia đình anh quản lý một công ty nhỏ, đến tận sau này cô vẫn không biết thực ra công ty ấy “nhỏ” như thế nào mà tất cả quần áo anh dùng đều là hàng hiệu.

Cô bé Hạ Vi ngây thơ lúc ấy chỉ một mực tin rằng tình yêu là điều kỳ diệu nhất, chỉ cần Minh Khang yêu cô thì cô sẽ chẳng bao giờ rời xa anh. Cho tới một ngày, mẹ anh tìm gặp cô.

Bà là một phụ nữ đẹp, vẻ đẹp sắc xảo mà lạnh lùng. Bà gặp cô, không nhieéc móc, cũng không sĩ nhục. Chỉ là...

“Bác nghe nói, cháu là bạn gái của Minh Khang nhà bác.” Ngồi trong quán trà gần trường cô, người phụ nữ lên tiếng rất nhỏ nhẹ.

Hạ Vi lúc ấy cứ ngỡ rằng gia đình bạn trai đang muốn tìm hiểu kĩ hơn về mình, cô cúi đầu mỉm cười e lệ:

“Dạ...”

“Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

“Dạ thưa bác, gần ba năm rồi ạ” cô ngoan ngoãn trả lời.

Người phụ nữ mỉm cười:

“Nếu vậy, hẳn cháu đã từng gặp Uyên rồi chứ?”

“Uyen...là ai hả bác?” Hạ Vi tròn mắt, lần đầu cô nghe thấy cái tên này.

“Tệ thật, thằng Khang nó không kể với cháu à? Uyên là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ của Khang, sắp tới tụi nó sẽ đi du học với nhau nữa mà.”

Hạ Vi không tin vào tai mình:

“Sao ạ? Đi du học...?”

“Ngay cả chuyện này mà nó cũng không cho cháu biết ư? – Người phụ nữ tỏ ra ngạc nhiên – Mọi thủ tục đã làm xong hết rồi, hai tuần nữa là tụi nó sẽ lên đường sang Mỹ. Hai gia đình cũng đã sắp xếp cho bọn chúng ở cùng, để tiện giúp đỡ nhau...”

Thấy Hạ Vi bất động không nói gì, bà lại tiếp:

“Bác biết cháu và Khang thực sự có tình cảm với nhau. Tuổi trẻ không thể thiếu những cảm xúc nhất thời đó. Nhưng rồi ai cũng phải đi con đường của riêng mình, Minh Khang nhà bác là đứa mà tương lai đã sớm được sắp xếp. Có lẽ nó thực sự thích cháu, nhưng rồi giờ cũng đã đến lúc nó nên trở lại con đường mà nó phải đi. Mong cháu hãy coi những năm tháng qua là những kỷ niệm đẹp trong cuộc đời mình, và nghĩ cho tương lai của nó mà đừng níu giữ nó.”

“Cháu...hiểu bác muốn nói gì rồi.” Hạ Vi máy móc trả lời.

“Nếu vậy thì tốt quá, cảm ơn cháu.”

Người phụ nữ rời đi rồi, cốc cà phê trên tay Hạ Vi vẫn chưa thôi sóng sánh. Cô chưa kịp tiếp nhận những chuyện vừa mới diễn ra. Cùng lúc ấy, Minh Khang gọi tới.

“Em đang ở đâu vậy, sao gọi này giờ không nghe?” giọng anh đầy lo lắng.

“Anh tới đây đi” cô im lặng một lát rồi khẽ đáp.

Minh Khang đến, thấy mặt Hạ Vi trắng bệch thì hoảng hốt:

“Em sao vậy? Em ốm à?”

Hạ Vi gạt tay anh ra:

“Em không sao. Anh ngồi xuống đi, em có chuyện muốn nói với anh.”

Cô lấy lại bình tĩnh rồi hỏi:

“Khi nào anh đi? Hai tuần nữa?”

“Em...đang nói gì thế?”

“Anh định sẽ học trường nào? Em nghe nói ở Mỹ có rất nhiều trường tốt.”

“Ai đã nói với em chuyện này?” Minh Khang sững sờ nhìn cô.

Chính câu nói này của anh đã khiến cô hiểu ra tất cả. Lúc trước Hạ Vi còn hoang mang, còn mong rằng những gì cô vừa được nghe không phải là sự thật. Nhưng giờ chính câu hỏi này của anh đã cho cô biết, cô không nghe lầm.

“Chuyện đó thì có quan trọng ư?” Cô nhìn anh, ánh mắt đau đớn mà phẫn nộ.

“Vi, em đừng như thế. Em nghe anh giải thích, chỉ là anh không biết làm thế nào để nói với em...”

“Nên anh định để tới lúc máy bay cất cánh rồi mới cho em biết?” Hạ Vi ngắt lời anh.

Minh Khang luống cuống:

“Không phải như thế, thực sự không phải như thế mà. Anh...anh định sẽ không đi!”

Hạ Vi bật cười, nụ cười mỉa mai:

“Đến lúc này mà anh vẫn còn nói dối được ư? Thủ tục giấy tờ đã làm xong hết rồi mà anh còn nói là không đi?”

“Anh sẽ không đi mà, anh sẽ ở lại đây với em. Anh sẽ...”

“Anh thôi đi! – cô gắt – Anh nghĩ tôi sẽ khóc lóc cầu xin anh ở lại à? Anh nghĩ tôi sẽ tiếp tục làm con ngốc nữa à?”

Minh Khang sững người nhìn Hạ Vi:

“Vi, em đừng như thế mà, đừng làm anh sợ...”

“Anh đi đi, hãy đến với tương lai tốt đẹp của anh đi và đừng lo gì về tôi nữa.”

“Em...Ý em là sao?”

“Từ nay, ba năm của chúng ta coi như chấm hết.”

Hạ Vi nói, rồi lạnh lùng bước ra khỏi quán. Cô cố giữ mình bình tĩnh đi về tới nhà, rồi lao vào phòng ôm chần khóc từ đó tới tận khuya. Lúc ấy, cô thấy rất ảm ức. Cô là bạn gái anh, là người yêu anh, cô đã ở bên anh ba năm. Vậy mà chỉ hai tuần nữa anh đã đi du học, cô lại phải nghe điều này từ người khác. Tại sao anh có thể làm thế với cô? Tại sao có thể bỏ cô lại đây mà đi với cái người “thanh mai trúc mã” gì gì đó chứ? Tại sao anh lại có nhiều chuyện giấu cô như vậy? Rút cuộc thì cô là gì trong cuộc sống của anh?

Hạ Vi cứ thế vừa khóc vừa ôm điện thoại. Cô trẻ con nghĩ rằng chỉ cần cô đòi rời xa anh, anh sẽ lập tức ngăn cô lại như những lần trước đây. Dù cho cô có không nghe máy anh cũng sẽ gọi cho cô bằng được, hoặc tìm đến nhà cô. Nhưng hôm ấy, mặc cho cô có chờ đợi hi vọng thế nào, điện thoại của cô cũng không rung tới một lần.

Đến tối, Hạ Vi bắt đầu lo sợ. Anh im lặng như thế, chẳng lẽ anh cũng muốn chia tay? Rồi cô lại bắt đầu hoang mang, rằng có thể mình đã hiểu lầm anh, có thể đã làm tổn thương anh.

Mười giờ tối, mặc cho bố mẹ ra sức ngăn cản, Hạ Vi lao xe máy ra khỏi nhà. Cô tới trước cửa nhà anh nhưng không dám bấm chuông. Rồi cô cho xe ra đứng ở gần đó, lấy điện thoại gọi cho anh. Cô đã nghĩ chỉ cần anh giải thích, cô sẽ tin anh. Dù anh có đi Mỹ, cô cũng sẽ đợi anh, cô không muốn chia tay với anh...

“Alo?” giọng con gái uể oải vang lên.

Điều này giống như một quả tạ đập vào ngực Hạ Vi. Cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

“Alo?” đầu dây bên kia vẫn tiếp tục hỏi ai đang gọi đến.

Hạ Vi cúp máy. Cô không biết phải nói gì, cũng không muốn nghe gì. Cô đau khổ, nhưng rồi cô lại tìm cách biện hộ cho anh. Hay là anh bị mất điện thoại? Hay là anh cho ai mượn?

Đền phòng Minh Khang trên tầng ba chưa sáng, có lẽ anh chưa về nhà. Cô không thể hiểu lắm anh thêm nữa, cô nhất định phải gặp anh để hỏi anh mọi chuyện! Nghĩ thế, Hạ Vi cứ thế ngồi trên xe nhìn về phía cửa nhà Minh Khang.

Dù là mùa thu nhưng buổi tối cũng hơi se lạnh, Hạ Vi đi vội vàng chỉ mặc mỗi chiếc áo cộc nên giờ càng lạnh hơn. Điện thoại của bố mẹ gọi liên tục cô cũng không buồn nghe. Lúc này, thứ duy nhất cô nghĩ đến là anh.

Khoảng gần một tiếng sau, một chiếc taxi dừng lại trước cửa nhà Minh Khang. Hạ Vi thấy anh bước xuống khỏi xe, mừng rỡ định gọi tên anh. Nhưng tiếng “Anh” chưa kịp thốt ra, miệng cô đã trở nên đông cứng. Anh không xuống một mình. Anh mở cửa xe bên kia, bế một cô gái đang ngủ say ra khỏi xe, trả tiền taxi và đi thẳng vào nhà. Anh thậm chí không nhìn ra xung quanh để biết rằng Hạ Vi đang đứng đó, anh dường như chỉ còn nhìn thấy một người. Minh Khang, sao anh có thể làm thế với em...?

Hạ Vi không biết mình đã làm thế nào để lái xe về nhà, không biết bố mẹ đã quát mắng ra sao khi trông thấy cô, cũng không biết những chuyện diễn ra sau đó. Cô sốt li bì, hai ngày hai đêm không mở mắt. Lúc cô tỉnh dậy thì thấy mẹ đang ngồi cạnh giường mình.

“Mẹ...” cô thều thào gọi. Không hiểu tại sao vừa trông thấy mẹ là Hạ Vi thấy tủi thân, nước mắt chỉ trực trào ra.

“Con tỉnh rồi à?” Mẹ có vẻ mừng rỡ. Rồi mẹ thay chiếc khăn ướt khác đặt lên trán cô, xoa đầu cô “Con bé ngốc nghếch này, làm mẹ lo muốn chết.”

“Mẹ, con đã ngủ bao lâu rồi?”

“Hai ngày hai đêm rồi đấy” mẹ nhìn cô xót xa.

“Mẹ, vậy trong lúc con ngủ có ai đến tìm con không?”

Mẹ cô thở dài:

“Có mấy đứa bạn đến thăm, bọn chúng đều rất lo cho con. Điện thoại của con cũng reo liên tục.”

“Bạn con, là có những ai vậy mẹ?”

“Không có người mà con đang tìm đâu, đừng hi vọng nữa.” Mẹ Hạ Vi nhìn cô bằng ánh mắt nửa như thương xót, nửa như trách móc.

Hạ Vi không nói gì nữa, cô mở điện thoại ra xem. Rất nhiều cuộc gọi, rất nhiều tin nhắn, nhưng không hề xuất hiện tên anh. Tim cô như bị bóp nghẹn, cô ra nông nổi này mà anh cũng không thèm lo lắng cho cô?

Hai ngày sau Hạ Vi ra viện, đi học trở lại. Ngay buổi sáng đầu tiên tới trường, cô đã gặp Minh Khang. Anh vừa trông thấy cô liền vội vàng chạy tới:

“Em đi học rồi à? Mấy ngày qua anh...”

Không đợi anh nói hết câu, Hạ Vi ngắt lời:

“Không cần tỏ ra quan tâm tới tôi, tôi vẫn ổn. Sau này anh cũng đừng tìm gặp tôi nữa.”

“Em nhất định không chịu nghe anh nói ư?”

“Tại sao tôi phải nghe anh nói? Anh tưởng là anh quan trọng với tôi lắm hay sao? Anh cho rằng sau này anh đi rồi, tôi sẽ ngày đêm thương nhớ anh à? Nói cho anh biết, thật ra tôi có rất nhiều mối quan tâm khác. Chỉ cần anh vừa bước chân ra, là đã có người thế chỗ ngay. Tôi có bạn trai mới rồi, vì thế sau này anh cứ sống cuộc sống của anh đi, đừng làm phiền tôi nữa!”

Hạ Vi nói một mạch rồi nhanh chóng bỏ đi. Sự tổn thương đã khiến cô mờ mắt, lúc ấy cô chỉ muốn làm anh càng đau đớn càng tốt. Những ngày sau cô còn nhờ một người khác đóng vai “bạn trai hồ”, để ngày ngày đưa đón nói cười cùng cô trước mặt anh. Mấy lần đầu khi trông thấy, Minh Khang đều chặn đường bọn họ đòi nói chuyện với Hạ Vi. Nhưng cô không bao giờ đồng ý, vì vậy sau này có đi ngang qua nhau anh cũng chỉ xem như không nhìn thấy.

Hai tuần sau đó, cô nghe tin anh đã lên máy bay sang Mỹ. Hạ Vi đau lòng, thực tâm rất đau lòng. Dù là cô hận anh, cô vẫn thà rằng ngày ngày đứng trước mặt anh để con dao đâm nát tim mình, còn hơn là chấp nhận việc anh rời xa cô mãi mãi. Tháo chiếc nhẫn anh tặng được một thời gian, cô lại mang ra xỏ vào dây

để đeo ở cổ. Bởi cô biết dù có vứt nó đi, cũng không thể giúp cô vứt anh ra khỏi tim mình. Chỉ là, cô không thể tha thứ cho anh...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-lai-cung-anh>